

[Birthe Hansen]

arbejdsløshed og de utallige udsagn i den anledning peger stærkt på, at den identitetskrise, som opleves i forbindelse med arbejdsløshed, er mere end vanskelig for mange mennesker at tackle. Der opstår depression og håbløshed, og flere søger tilflugt i alkohol og narkotika.

I forbindelse med et delegeretmøde i Landsorganisationen af Elever har de unge klart formuleret deres problem således: »Vi kan få øl, men ingen arbejde, og hvis man tog fat på ungdommens reelle problemer, fik vi andet at lave end at sidde og drikke«.

Kommuner og amtskommuner kan ikke alene løse misbrugsproblematikken. Derfor burde regeringen forstærke indsatsen over for de reelle problemer, såsom arbejdsløsheden.

Svar (24/10 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg tror, de fleste er enige med mig i, at den bedste forebyggende indsats over for alkohol- og narkotikamisbrug sker gennem en samordnet generel forebyggelsespolitik, hvori bl.a. indgår arbejdsmarkeds-, fritids-, undervisnings- og boligpolitikken. Jeg finder det derfor meget vigtigt at give specielt de unge sådanne gode muligheder med hensyn til arbejde, uddannelse og fritid, at misbrugets opståen begrænses mest muligt. Regeringen vil derfor også fortsætte det arbejde, der gøres for at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden og forbedre uddannelsesmulighederne. Jeg kan i den forbindelse henvise til statsministerens åbningsredegørelse, hvor det fremgår, at regeringen vil tage initiativ til en kraftig indsats på alle niveauer af uddannelsessystemet med øget vægt på at højne kvaliteten og forbedre de unges beskæftigelsesmuligheder.

Spm. nr. S 70

Til *arbejdsministeren* (18/10 83) af:

Svend Heiselberg (V):

»Vil ministeren tage skridt til at ændre reglerne for udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge til selvstændige erhvervsdrivende, således at der indføres en minimal dagpengesats?«

Begrundelse

Der findes i dag flere eksempler på, at selvstændige med lavere indkomster eller direkte underskud af den selvstændige virksomhed ikke kan få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, idet der ved udbetalingen af arbejdsløshedsdagpenge tages udgangspunkt i overskuddet de to bedste år inden for den seneste 5 års periode.

Svar (21/10 83):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Som anført i begrundelsen for spørgsmålet tages der ved beregningen af arbejdsløshedsdagpenge til selvstændige erhvervsdrivende, som ophører med virksomheden, udgangspunkt i indtægten i de to bedste af de seneste 5 kalenderår.

Ved indførelsen af arbejdsløshedsforsikring for selvstændige har man således i meget høj grad søgt at tilgodese de særlige vilkår, som gør sig gældende for denne gruppe.

Jeg vil herudover gøre opmærksom på, at det er et af forsikringssystemets grundlæggende principper, at dagpengene højst må udgøre 90 pct. af medlemmets hidtidige indtægt, og at meget efter min mening taler imod at gå op over denne maksimumsgrænse – og da især for en enkelt gruppes vedkommende.

På den baggrund har jeg ikke planer om at ændre de gældende regler.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om udskrivningsprocenten, reguleringstallet samt personfradrag for 1984 og om ændring af forskellige skattelove. (Ændring af reguleringsbestemmelser m.m.).

(Fremsat 5/10 83. Første behandling 7/10 83. Betænkning 24/10 83).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 3:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove m.v. (Ændringer som følge af de ændrede regler om sociale pensioner m.v.).

(Fremsat 5/10 83. Første behandling 7/10 83. Betænkning 24/10 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Stavad (S):

Må jeg først gøre nogle få bemærkninger om de konkrete ændringsforslag, der er stillet, og tilkendegive socialdemokratiets stilling til disse forslag.

Ændringsforslag nr. 1, der er stillet af socialistisk folkeparti, og hvor man foreslår udskrivningsprocenten forhøjet fra 90 til 91,5 pct., vil socialdemokratiet stemme imod. SFs begrundelse for at stille ændringsforslaget er, at man derved ville skabe provenumæssig dækning for den forlængelse af barselorloven, som der har været talt om, og som der ligger forslag om i socialudvalget, men da det er et forslag, som fortsat flyder en hel del – der er ingen, der rigtig ved, hvornår det kommer, og hvordan det kommer – så mener vi ikke, at det er tidspunktet nu at tage stilling til provenumæssig dækning af det. For det andet har socialdemokratiet sammen med det radikale venstre stillet et ændringsforslag, hvor vi fastholder skatteloftet på 73 pct., hvor regeringen har foreslået det sænket til 70 pct. Det giver et provenu på 310 mill. kr., og det vil efter de vurderinger, vi har foretaget, og de meldinger, der er i det forlig, der er indgået, rigeligt kunne dække de merudgifter, der vil være til barselorlovsforlængelsen, og derfor har vi allerede med det forslag anvist dækning.

Ændringsforslag nr. 2 fra ministeren er forslaget om, at den statslige bundgrænse, personfradragsgrense, forhøjes fra 21.000 kr. til 22.200 kr. Også det forslag må vi stemme imod. Som vi allerede klart tilkendegav ved første behandling, er vi af den opfattelse, at tiden ikke er til generelle skattelettelser, samtidig med at man på en lang række områder foretager stramninger, som virker langt mere

uretfærdigt, end en skattelempelse virker lempende.

Ændringsforslag nr. 4 er analogt med nr. 2, idet det er et forslag om forhøjelse af personfradraget for sømandsskatten. Også det stemmer vi nej til.

Så er der fra ministeren et lille ændringsforslag nr. 5, som er redaktionelt. Det har vi ikke noget at indvende imod.

Endelig er der det forslag, vi har stillet sammen med det radikale venstre, hvor vi foreslår fastholdt et uændret skatteloft på 73 pct. Det kan vi naturligvis som forslagsstillerne støtte, og baggrunden for det forslag er jo, at regeringens forslag om sænkelse af skatteloftet giver ganske store lettelser til de højeste indkomster. Beløbet er også vokset en hel del, siden vi havde førstebehandlingen, hvor vi talte om et beløb på 265 mill. kr. Efter at ministeren har fået indregnet den kommunale skattestigning på gennemsnitlig 0,37 pct., er der nu tale om et merbeløb på 310 mill. kr., som alene skal tilfalde de – ganske vist ikke mange – høje indkomster, der er over 179.000 kr. De skal altså ikke have den skattestigning, som sker i kommunerne. De skal ikke have den forhøjelse af sygedagpengebidraget, som også er et forslag, der kommer til behandling senere i dag. Derfor må vi i sagens natur vende os skarpt imod det, og vi håber da, at regeringen trods alt har så meget anstændighed tilbage, at man vil stemme for dette forslag i erkendelse af, at man ikke kan kræve store skatteforhøjelser af de laveste indkomster, samtidig med at man ikke blot friholder, men decideret letter skatten for de højeste indkomster.

Det var de konkrete ændringsforslag, der foreligger til andenbehandlingen.

Derudover er der i betænkningen bebudet en yderligere ændring, hvor man vil indføre et helt nyt princip med et 4.000 kr.s fradrag på det statslige personfradrag for hvert barn under 10 år. Hvis man lavede en generel forhøjelse af personfradraget, svarer det til en forhøjelse på et eller andet sted mellem 1.600 kr. og 1.650 kr., hvis vi tager den gennemsnitlige kommunale udskrivningsprocent. Vi synes, der er meget positivt i dette forslag, som betyder, at børnefamilierne får en lettelse i forhold til ikke-børnefamilier.

Vi har forstået på det, skatteministerens udtaler til udvalget, at det ikke kan nå at indgå i selve udskrivningen af skattekortene

[Stavad]

for 1984, og at man derfor har besluttet, at der skal udbetales 800 kr. til alle med børn under 10 år.

I den forbindelse vil jeg spørge skatteministeren om det, at alle får beløbet udbetalt, indebærer, at også kontanthjælpsmodtagere vil få de 800 kr. Indebærer det også, at kommunerne ikke må modregne de 800 kr., når de udbetaler kontanthjælpen, sådan at det rent faktisk kommer disse familier til gode? Det hjælper jo kun lidet, at skatteministeren sender en check, hvis de familier, som er hårdest presset, og som får kontanthjælp, til gengæld får modregnet beløbet på de 800 kr.; så er der ikke meget vundet ved, at det sendes til alle.

Men vi anerkender som sagt den lettelse, dette betyder for børnefamilierne, hvorimod vi ikke på dette tidspunkt skal tage stilling til den teknik, man vil anvende. Det virker nok for os en lille smule – for at sige det populært – Storm P.s.k, at man vil lave et nyt personfradrag i vores skattelovgivning. Vi har en skatteminister, som virkelig gør meget ud af at tale om retssikkerhed. Vi har en skatteminister, som mener, at vi skal have nogle skatteregler, folk kan finde ud af. Sidste år indførte skatteministeren en ny praksis med både et kommunalt og et statsligt personfradrag, som er forskellige. Vi har et særligt personfradrag for samgifte pensionister, vi har et særligt personfradrag for enlige pensionister, og nu kommer der altså et helt nyt personfradrag for folk med børn under 10 år. Så må vi stille det spørgsmål til skatteministeren, om det indebærer, at børnenes personfradrag bliver reduceret med de 4.000 kr.

Jeg mener, at skatteministeren, der har retssikkerhed som sit store punkt på dagsordenen, er med til at øge retssikkerheden på skatteområdet med den måde, som skatteministeren her foreslår ændringer på. Jeg mener, at den metode, man bruger i første omgang ved at udbetale beløbet kontant for 1984, er langt mere hensigtsmæssig, også fordi beløbet, i det øjeblik skatteministeren får det inkorporeret i vores udskrivningslov, ikke vil tilfalde de svagest stillede. Derfor håber jeg da, at regeringen og forligspartierne vil overveje den situation endnu en gang, inden man kommer med et lovforslag, hvor vi så selvfølgelig må behandle det konkrete forslag og den teknik, som man agter at anvende. Men vi er positive over for, at man har be-

sluttet at lave en ordning, som friholder børnefamilierne for nogle af de stramninger, som regeringen lægger op til.

Vi har i tidens løb her i folketinget oplevet mange former for forlig. Der har været septemberforlig, der har været store bededagsforlig, der har været augustforlig, ja, spørgsmålet er måske, om man er nået dertil, at man ikke har flere måneder i året at give som betegnelse, men ingen skal da påstå, at vi ikke har en opfindsom regering. Hvem havde forestillet sig, at vi skulde få et Rio Bravo-forlig?

Men det har vi altså fået nu, og jeg er da sikker på, at det vil gå over i historien som et af de forlig, der vil blive husket, hvor vi kan se hr. Dohrmann foran baren i kontakt med statsministeren, medens forliget indgås. Det er jo i sig selv en meget sjov historie, men vi har i den sidste uges tid oplevet, hvordan sorteper er blevet spillet frem og tilbage imellem regeringen, det radikale venstre og fremskridtspartiet. Der er spillet ping-pong, og man spørger selvfølgelig sig selv efter et sådant spil, hvem der har vundet. Jeg tror ikke, der er nogen, der er i tvivl om, hvis man læser dagspressen, at det er fremskridtspartiet, der har vundet det taktiske spil, at fremskridtspartiet gang på gang har fanget regeringen på det forkerte ben. Ja, det har endda været så hårdt ved statsministeren, at han nu må bruge stok.

Men hvis vi ser på realiteterne og ser, hvem der er vinder, og hvem der er taber, så mener jeg, vi kan sige i forhold til substansen i en meget stor del af det forlig, der er indgået, at det rent faktisk er regeringen, der er taber. Man har oplevet, hvordan regeringen har måttet frafalde de forslag, den bebudede i åbningstalen om anciennitetsbestemmelser, om 13 ugers reglen, om reduktionen af børnetilskuddene, om de kommunale tilskud til forældrebetaling i daginstitutioner. Det synes jeg vi skal vedkende, og vi skal anerkende, at et flertal her i tinget har presset regeringen til at tage disse forslag af bordet. Forholdet er jo det, at det kun er i kraft af, at det radikale venstre, socialdemokratiet og socialistisk folkeparti udgør et flertal, regeringen har været presset til at tage disse asociale forslag af bordet. Vi hilser med tilfredshed, at det er sket.

Hvad har så det radikale venstre givet? Så vidt jeg kan se, har det radikale venstre givet

[Stavad]

et løft i personfradraget fra 21.000 kr. til 22.200 kr., skønt man ellers havde sagt klart nej til generelle skattelettelser. Man kan næsten mindes fru Aase Olesens meget sjove bemærkning fra denne talerstol, hvor fru Aase Olesen sagde: et ord er et ord, og en mand er en karklud. Det kunne godt omskrives og måske passe i denne sammenhæng. Men jeg vil nu ikke harcelere voldsomt over det. Jeg ved, at det radikale venstre har siddet i en forhandlingssituation. Det radikale venstre har givet noget, og vi er uenige med det radikale venstre i det, de har givet, derfor stemmer vi også imod. Jeg ved, at hr. Bernhard Baunsgaard, hvis hr. Bernhard Baunsgaard kunne stemme efter sin overbevisning her, sammen med socialdemokratiet ville forkaste det ændringsforslag. Men vi ved også, at det ikke sker.

Derfor er det det sidste forligsparti, fremskridtspartiet, der står som den taktiske sejrherre i det forlig, der er indgået. Hvad har fremskridtspartiet så opnået? Fremskridtspartiet har igennem det forlig, som blev indgået den 9. september, og det, der følger efter nu, opnået, at man må acceptere kommunale skattestigninger på 0,37 procentpoints stigning eller – for at udtrykke det i menneskepenge – at de kommunale skatter stiger 930 mill. kr. Det svarer næsten til det beløb, man har reduceret kommunernes bloktilskud med.

Vi kan altså konstatere, at den bloktilskudsreduktion, som fremskridtspartiet fik gennemført sammen med de øvrige partier, næsten 100 pct. har resulteret i forhøjede skatter og ikke i forøgede besparelser. I socialdemokratiet glæder vi os også over, at man ikke har skåret så dybt, at man har ødelagt meget af vores sociallovgivning.

Deroveni må fremskridtspartiet også acceptere, at skatteloftet forhøjes med 310 mill. kr., for det har de radikale fået lov til efter forliget. Det vil sige, at de personlige indkomstskatter stiger med 1.240 mill. kr. Så siger fremskridtspartiet, at man har vundet en stor sejr, fordi personfradraget er blevet forhøjet, hvilket giver en lettelse på 660 mill. kr. Hvis vi tager de andre forhøjelser med, som fremskridtspartiet har accepteret, har fremskridtspartiet direkte og indirekte accepteret skatteforhøjelser på ca. 6 mia kr. og over for det fået en skattelettelse på 660 mill. kr.

Jeg kan se, at vore fremskridtsfolk her i salen ser tvivlende ud, og hvis ikke man har opdaget, hvad det er, man er gået med til, vil jeg gerne på et senere tidspunkt specificere de stigninger, som man tilsyneladende har accepteret og vil stemme for. Altså hvis bare man giver fremskridtspartiet en skattelettelse på en direkte skatteudskrivning på 10 pct. af det, man forhøjer skatterne med, er fremskridtspartiet til at få i tale. Jeg kan se på hr. Dohrmann, at hr. Dohrmann sidder og bliver lidt betænkelig, men det var måske godt, om hr. Dohrmann havde talt med nogen, der vidste, hvad skat var, inden man gik ind i det forlig.

Den sidste brik i det forlig, der er indgået, i hvert fald det, der har været gjort til medlemspørgsmålet, er skattetrykket. Vi husker alle, hvordan statsministeren, efter at forliget var indgået, næsten bevæget over for pressen kunne meddele, at skattetrykket efter regeringens beregninger var faldet fra 45,3 til 45,1 pct. Hvis vi så dykker lidt ned i de tal og ser, hvad det er, der ligger bag den ændring, mener jeg, vi må konstatere, at regeringen bevidst har forsøgt at misinformere befolkningen om, hvad der sker, for den eneste ting, der virkelig giver nogen lettelse, som ikke opvejes af andet, er, at man har fjernet forhøjelsen af medlemsbidraget og arbejdsgiverbidraget til A-kasserne – det var et beløb på 1,4 mia kr. – og så har man i stedet for besluttet, at der skal opkræves en afgift til at dække arbejdsmarkedsuddannelserne på et næsten tilsvarende beløb. Man siger, at medlemsbidraget, som betales af lønmodtagerne og af arbejdsgiverne, ikke indgår i skattetrykket, fordi det nu er taget væk. Til gengæld laver man en anden afgift, som også betales af lønmodtagerne, som også betales af arbejdsgiverne, og det beløb skal ikke medtages i skattetrykket. Det forsøgte skatteministeren at forklare ved at sige, at man efter OECDs model ikke medtager den slags ting i skattetrykket. Derfor har vi naturligvis stillet et spørgsmål i skatteudvalget, som også er blevet besvaret, hvor budgetdepartementet har oplyst følgende – det er skatteudvalgets bilag 31 til udskrivningsloven, spørgsmål 21, hvor det i besvarelsen bl.a. hedder: »De nærmere overvejelser om fondens konstruktion m.v. er ikke tilendebragt, og det kan på det foreliggende grundlag ikke fastslås endeligt, hvorvidt bidrag hertil vil komme til at indgå

[Stavad]

i skattetrykket, men efter de gældende definitions-mæssige afgrænsninger vil ordningen, som den nu er præsenteret, efter regeringens vurdering ikke indgå.«

Det er altså alene regeringen, der har sagt, at man ikke ønskede det med i skattetrykket. Hvis det havde været budgetdepartementet, der efter OECDs model havde vurderet, at man ikke skulle have det med, havde det vel stået i papiret, og derfor må vi forudsætte, som det står her, at budgetdepartementet har været uenig med regeringen, men at regeringen har ment, at man kunne opnå en taktisk fordel ved at misinformere befolkningen. Derfor synes jeg, det er et meget klart svar, vi her har fået fra budgetdepartementet.

Dertil kommer, at skattetrykket jo ud over det, jeg her har nævnt, også indeholder, at skatteloftet bliver fastholdt på de 73 pct., og det er ikke medtaget, at uddannelsesfonden på de 1.360 mill. kr. kommer med, at uddannelsesfonden er sådan indregnet, at de lønmodtagerbidrag, der skal betales, ikke er fradragsberettigede, og det betyder en forhøjet indkomstskat på vel ca. 400 mill. kr., som ikke er medregnet. Ægtefælleskatningen har man jongleret lidt frem og tilbage med, men der er ca. 1½ mia kr. tilbage dér, som man siger først kommer ind i 1985, men det er et beløb, som reelt vedrører 1984, og derfor må det også være rimeligt, hvis man skal give en rimelig information til befolkningen, at man medtager det. Endelig er der mælke-moms, som man siger ikke har noget med moms at gøre, og som man derfor ikke har taget med.

Regeringen har altså fuset små 4 mia kr. med de tal. 4 mia kr. i skattetryk giver en procent, der ligger et sted mellem 0,7 og 0,8, og lægger man det til det, regeringen nåede frem til, 43,1 pct., kan vi konstatere, at skattetrykket i forhold til 1983, som havde dette lands højeste skattetryk nogen sinde, fortsat er ca. 45,9 pct.

Man har altså over for fremskridtspartiet brugt nogle argumenter, som de på grund af manglende viden ikke har kunnet skyde igennem. Det synes jeg er i orden, det hører måske med til det politiske spil, men jeg synes virkelig, det er angribeligt, at skatteministeren, at statsministeren, at regeringen har misinformeret den danske befolkning, og derfor håber jeg, at skatteministeren fra denne talerstol her i dag vil bekræfte de tal og

de oplysninger, jeg her har givet, sådan at vi kan få rettet den misinformation, som regeringen har gjort sig skyldig i med de oplysninger, som man har givet hidtil.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er i anledning af, at hr. Stavad skulle harcelere lidt over, at der er kommet en skattelettelse i sidste omgang. Jeg vil gerne bekræfte her, at det efter radikal opfattelse er nødvendigt, for at vi får gennemført den økonomiske genopretning, at man opkræver stigende skatter, og så vidt jeg kunne følge hr. Stavad, er jeg nok enig med ham med hensyn til skattetrykket. Vi skal opkræve skatter, og vi har ikke plads til skattelettelser. Skattelettelser hører ingen steder hjemme, vi må opkræve skatter, og vi må gennemføre besparelser. Det sidste har hr. Stavads parti jo ikke i tilstrækkeligt omfang kunnet acceptere endnu, derfor er det meget svært at samarbejde med det.

Må jeg så sige, at den skattelettelse, der her er tale om, drejer sig om ca. 240 kr. pr. skatteyder. Det er sådan noget som 70 øre om dagen. Jeg har tidligere svaret hr. Stavad, at når vi er nede på en skattelettelse af den størrelsesorden, vil jeg stille mig på samme måde, som jeg stillede mig over for den usaglige skattelettelse, som socialdemokratiet i sin tid gennemførte af nogenlunde samme størrelsesorden, og så er spørgsmålet: er det 70 øre om dagen værd, det, vi har opnået?

Det er første gang i folketingets historie, man gennemfører begyndelsen til en virkelig familiepolitik. For mig var der ingen tvivl, så snart det blev klart, at det kunne betales med godt 70 øre om dagen pr. skatteyder i skattelettelse, selv om det forhaler den økonomiske genopretning.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Jeg synes, der kan være grund til at opponere mod hr. Stavads indlæg ved andenbehandlingen her umiddelbart efter indlægget. Hr. Stavad gjorde et temmelig stort nummer ud af at fremstille, hvem der havde gevinst, og hvem der havde tab i forbindelse med den aftale, der nu er indgået, og jeg forstod på hr. Stavad, at til at begynde med havde

[Anders Poulsen]

det radikale venstre tab, senere gevinst, fremskridtspartiet både tab og gevinst, og sluttelig havde regeringen måske mest tab efter hr. Stavads mening.

Det er naturligvis en helt forkert måde at gøre den slags ting op på. Det, der er spørgsmålet, er, hvad der er behov for. Der er behov for stabilitet, politisk stabilitet, økonomisk stabilitet først og fremmest, og skal man gøre resultatet op, kan der overhovedet ikke være tvivl om, at det er det danske samfund, der har haft gevinst af denne aftale, først og fremmest derved, at der er opnået politisk og økonomisk stabilitet.

Så forstod jeg også på hr. Stavad, at han mente, at det flertal, der er, SF, socialdemokratiet og det radikale venstre, havde været i stand til at påvirke disse ting. I den forbindelse kunne der altså være grund til at spørge hr. Stavad: mener hr. Stavad, at socialdemokratiet har medvirket til stabilitet, politisk og økonomisk, på det seneste? Vi kender jo »det kører«, Anker Jørgensen-effekten, lad os her kalde det den socialdemokratiske effekt. Er det stabilitet, der præger den? Nej, naturligvis er det ikke det.

Og så fortsætter hr. Stavad med sine hjemmepgaver i forbindelse med beregning af skattetryk dér, hvor han slap ved førstebehandlingen. Meningen med at belyse et skattetryk er selvfølgelig først og fremmest, at man skal bedømme dette i forhold til omverdenen. I den forbindelse må vi anerkende, at der er internationale normer for dette, og at det er dem, der først og fremmest gælder. Hr. Stavads hjemmearbejde på dette område er der ikke ret mange der giver noget for.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (UP):

Inden hr. Stavad puster sig alt for meget op og går alt for dybt i teorien, vil jeg sige til ham, at der er en del af folketingets medlemmer, der vurderer situationen anderledes, end hr. Stavad gør. Vi sammenligner ikke forliget rent teoretisk med, hvordan skatten ville have været, hvis ikke der var indgået et forlig. Nej, vi vurderer, hvordan situationen ville være for Danmark, når vi har den nuværende regering, i forhold til, hvordan det ville være, hvis vi havde en socialdemokratisk regering. Vi er nogle stykker, der føler os 100 pct. sikre på, at hvis vi fik en socialdemokra-

tisk regering igen, ville den være nødt til at gennemføre gigantiske skattestigninger for i det hele taget at få en finanslov, der havde en karakter, så man kunne optage lån i udlandet, og derfor er det, hr. Stavad opererer med falsk varebetegnelse. Det er et helt forkert udgangspunkt, han har. Der findes ikke mulighed for, at der kan regeres af socialdemokrater i dette land, uden at man skal sætte skatterne betydeligt i vejret, hvis man vil være i stand til at optage lån til fornyelse af de gigantiske lån, socialdemokraterne hidtil har optaget. Derfor er sandheden i dette, at beskæftigelsen, børnefamilierne, de svage grupper, ja, hele Danmark alt i alt får det langt bedre og slipper billigere i skat ved hjælp af dette forlig, end hvis vi ikke havde indgået forliget. Derfor siger alle, der kan vurdere det rundt omkring: det var endda godt for Danmark. Jeg synes, hr. Stavad skulle prøve at gå ind i disse betragtninger i stedet for at køre på teorien, men rigtigt, hr. Stavads tale har i allerhøjeste grad karakter af, at socialdemokratiet er voldsomt i defensiven, og det er vi meget tilfredse med.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

For at undgå, at den spændende debat, som hr. Stavad har lagt op til, skal køre ud ad en gal tangent, vil jeg blot lige påpege, at hr. Stavad har gjort sig skyldig i det, som vi i juraen kalder for en undskyldelig vildfarelse, nemlig med hensyn til spørgsmålet om, hvorledes der skattemæssigt forholdes med de bidrag, der skal gives til uddannelsesfonden for arbejdsmarkedet.

De beløb, der gives af arbejdsgiveren, er fradragsberettigede, og de beløb, der gives af lønmodtageren, vil også blive fradragsberettigede. Jeg vil vende tilbage til det senere i mit indlæg, men jeg synes blot, jeg vil berigtige det nu, så vi ikke bruger tiden til at diskutere noget, der er forkert.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Må jeg først takke skatteministeren for den nyhed, vi lige har fået her, for jeg mener, det er en helt klar nyhed.

Til hr. Anders Poulsen må jeg sige: ja, der er måske forskel på, hvordan man vurderer stabilitet. Det, jeg har oplevet her i de sene-

[Stavad]

ste uger, for ikke at sige måneder, er ikke det, jeg forstår ved stabilitet, men hvis hr. Anders Poulsen mener, at det, vi har oplevet i de seneste uger, er stabilitet, er det et spørgsmål om forskel i definitionen af, hvad stabilitet er. Derfor er det også muligt, vi kommer til forskellige konklusioner.

Så var hr. Anders Poulsen også inde på min hjemmeregning. Jeg synes, det er meget positivt, hvis man i det hele taget kan hjemmeregne, for hr. Anders Poulsen kunne jo ikke imødegå de beregninger, jeg har foretaget, og det synes jeg er det interessante i det. Den vildfarelse, som regeringen har gjort sig skyldig i, kunne hr. Anders Poulsen ikke tilbagevise.

Så siger hr. Askjær Jørgensen, at det gælder om at holde en borgerlig regering ved magten, så vi undgår endnu større skattestigninger. Socialdemokratiet har altid været parat til at opkræve skatter til at dække udgifterne, og derfor har socialdemokratiet fået det image – det har hr. Askjær Jørgensen været med til at tegne – at det er et parti, som vil have større og større skatter, hvormod de borgerlige partier har sagt: vi vil have skatterne ned. Men hvis nu vi ser på de historiske kendsgerninger, hr. Askjær Jørgensen, så er sandheden jo, at skattetrykket aldrig er steget stærkere på kort tid, end når vi har haft borgerlige regeringer. Det er nøjagtig det samme, vi oplever igen, og det er en sådan regering, hr. Askjær Jørgensen holder ved magten.

Endelig siger hr. Askjær Jørgensen, at socialdemokratiet er voldsomt i defensiven. Jeg mener, jeg dokumenterede med det, jeg sagde før, at socialdemokratiet faktisk har haft større indflydelse end fremskridtspartiet og fremskridtspartiets løsgængere på det forlig, der er kommet ud af det, for ved at socialdemokratiet, det radikale venstre og SF er parat til at nedstemme de nedskæringsforslag, som blev lagt på bordet af regeringen, har regeringen været tvunget til at tage dem af bordet. Hvad har hr. Askjær Jørgensen bidraget med til den løsning, der er kommet nu?

Formanden:

Jeg minder om – bare for en ordens skyld – at vi har jo taletid i debatten, og så har vi korte bemærkninger til afklaringer. Jeg skal

alligevel lade »køre« nogle få korte bemærkninger endnu, men vi skal snart tilbage til talerrækken.

Jeg giver ordet til hr. Stubkjær Pedersen og beder ham gøre det så kort som muligt.

(Kort bemærkning).

Stubkjær Pedersen (CD):

Jeg skal forsøge at gøre det meget kort, hr. formand.

Hr. Stavad har da ret i, at der ikke altid har været den stabilitet, som var ønskværdig. Det, der dog har været kendetegnende, hver eneste gang en stabilitet har manglet inden for de sidste 1½ år, er, at vi ikke har kunnet få socialdemokratiet i tale, derfor har der ikke været stabilitet. Men det, der er nyt nu, er, at ved den aftale, der er blevet indgået, har vi sikret os stabilitet i en rum tid fremover uanset socialdemokratiets holdninger. Det ligger i luften – og jeg har også forstået, at hr. Anker Jørgensen har udtalt sig om det – at man nærmest har følt, at man har hængt som en eller anden ånd over hr. Niels Helveg Petersen og over de forligsforhandlinger, der er foregået. Derfor føler man, at det er socialdemokratiet, der har haft stor indflydelse på dette.

Hr. Stavad gør meget ud af at finde ud af, hvem der er taber, og hvem der er vinder. Jeg er helt enig med hr. Anders Poulsen i, at vinderen er samfundet og det samarbejdende folkestyre, og hr. Stavad ved jo godt, hvem der er taberen i dette spil, det politiske spil. Der er én stor taber, og det er Danmarks største parti, som nu eftertrykkeligt har sat sig uden for al indflydelse. Det beklager jeg, men sådan er det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vedrørende spørgsmålet om politisk stabilitet. Hr. Stavad har ret i, at stabilitet er meget vanskelig at opnå i den politiske situation, vi har. Efter min opfattelse opnår vi først politisk stabilitet, som man kan bygge en langsigtet politik på, i det øjeblik socialdemokratiet trækker i arbejdstøjet. Det er meget beklageligt, at socialdemokratiet ikke vil acceptere, at vel skal der høje skatter til, som socialdemokratiet siger, men der skal også besparelser til. Det havde været nemmere at

[Bernhard Baunsgaard]

opnå de forbedringer for de svagest stillede i samfundet, som kommer gennem dette forlig, hvis socialdemokratiet havde arbejdet med. De svagest stillede, enlige mødre og andre, får jo en forbedring på ca. 5.000 kr. gennem dette forlig, og de, der er med til at betale, er familier, der har ¼ mill. kr. og mere i indkomst.

Jeg håber meget, at socialdemokratiet vil være med til at arbejde på, at vi får gennemført den økonomiske genopretning her under krisen.

Når jeg har sagt det, vil jeg gerne sige, at det er en fuldstændig forkert fremstilling, hvis man ikke vil anerkende, at fremskridtspartiet denne gang har strakt sig overordentlig langt for at nå et forlig. Fremskridtspartiet har strakt sig overordentlig langt for at få et forlig. Jeg synes, det skal siges. Jeg er imod, og jeg tror ikke på deres politik med, at det er skattelettelser, der skal til, men de har denne gang strakt sig langt, det synes jeg skal siges. De har været med til at bære det danske samfund gennem denne økonomiske krise. Socialdemokratiet har svigtet.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (UP):

Hr. Stavad ville have at vide, hvor meget jeg havde med forliget at gøre. Punkt 1, så er vi jo en fire stykker herinde, hvis stemmer tæller med på forligssiden. Punkt 2, så aner hr. Stavad ikke noget om, hvor meget vi samarbejder både med regeringen og forskellige partier, og det ønsker jeg heller ikke at delagtiggøre hr. Stavad i, men vi fortsætter vores samarbejde med de positive kræfter såvel i regeringen som i de partier, der er til at samarbejde med.

Så kan jeg korrigerer hr. Stavad, der påberåbte sig, at socialdemokratiet altid vil kræve skatter op til dækning af udgifterne. Det passer jo ikke. Hvorfor har man solgt statsobligationer for en 60-70-80 mia kr. om året? Fordi man ikke turde kræve de penge op, man turde ikke lade skatterne stige så meget. Hvis vi skulle have haft et skattetryk, der passede til det udgiftsniveau, socialdemokratiet har lagt, ville socialdemokratiet have sat nogle gigantiske rekorder i skattestigning. Skattestigning og skattetryk burde hænge sammen med det udgiftsniveau, man ligger på, så det er altså socialdemokratiet, der i

allerhøjeste grad fører med hensyn til skattetryk.

Så henvises der til de forskellige tidligere regeringer, der har ladet skatterne stige. Ja, det har man gjort fremfor at sælge statsobligationer, men man har jo også hver gang været i den situation, at man har overtaget styret umiddelbart efter en socialdemokratisk regering, der har sat nogle meget uheldige udviklinger i gang.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg synes, jeg er nødt til at gøre en enkelt bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard, som jeg ellers sætter meget pris på for hans saglighed.

Hr. Bernhard Baunsgaard siger, at socialdemokratiet ikke ville være med, men hr. Bernhard Baunsgaard ved udmærket, at socialdemokratiet kom med forslag, som fuldt ud dækkede en budgetforbedring. Hr. Bernhard Baunsgaard ved også, hvorfor det ikke blev en realitet. Det var, fordi regeringen ikke turde lade fremskridtspartiet køre friløb med risiko for, at de vinder nogle af deres tabte vælgere tilbage, og derfor synes jeg egentlig ikke, der er nogen grund til at køre det pintpong-spil, der køres i øjeblikket. Hr. Bernhard Baunsgaard og socialdemokratiet er jo ikke særlig uenige. Nu har vi en borgerlig regering, som hr. Bernhard Baunsgaard har forsøgt at påvirke og samarbejde med, og så synes jeg også, at hr. Bernhard Baunsgaard i saglighedens interesse offentligt skulle erkende tingenes tilstand, som de rent faktisk er.

Formanden:

Den sidste korte bemærkning i denne omgang til hr. Bernhard Baunsgaard.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Stavad undlod det, det drejer sig om, nemlig at tage stilling til besparelser. Socialdemokratiet må erkende, at vi ikke har råd til alle de udgifter, der står på finansloven. Den dag, socialdemokratiet i tilstrækkeligt omfang erkender det, er socialdemokratiet igen arbejdsdygtigt herinde og ikke før.

Formanden:

[Formanden]

Hr. Stubkjær Pedersen, den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Stubkjær Pedersen (CD):

Den er meget kort, det er faktisk bare en konstatering af – på baggrund af hr. Stavads forsøg på at fortælle, hvorfor vi ikke vil samarbejde med socialdemokratiet – at socialdemokratiet fik chancen for at trække i arbejdstøjet, før nogen af de andre forligspartier gjorde det, men socialdemokratiet følte ikke, at det var modent til at trække i det nødvendige arbejdstøj og tage det nødvendige medansvar.

Og så er jeg i øvrigt helt enig i det, hr. Bernhard Baunsgaard netop har sagt. Derfor.

Formanden:

En lige så kort bemærkning til hr. Stavad.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg må foranlediget af hr. Bernhard Baunsgaards sidste bemærkninger stille et spørgsmål, som jeg så håber hr. Bernhard Baunsgaard vil besvare, når han får ordet igen, nemlig: hvilke besparelser er inkorporeret i det forlig, man her har lavet? Er det ikke merindtægter, hr. Bernhard Baunsgaard? Er det ikke skattestigninger direkte og indirekte? Det mener jeg.

Gammelgaard (KF):

Det konservative folkeparti ønsker at udtrykke tilfredshed med det forlig, som de seks ikke-socialistiske partier her i salen har indgået. Vi er tilfredse med, at samarbejdet mellem disse partier om den økonomiske politik fortsætter.

Jeg er sikker på, at langt, langt hovedparten af danskere kan tilslutte sig denne udtalte tilfredshed med, at den økonomiske genopretningspolitik nu kan fortsætte.

Der vedtages en socialt afbalanceret politik, der vedtages de tilstrækkelige offentlige budgetforbedringer. Det er jo på et meget tidligt tidspunkt af året, at regeringen kan møde op med en sikkerhed for budgetforbedringer på lige ved 8 mia kr. for det kommende år. Det betyder, at vi kan fortsætte med at nedbringe underskuddene både udad-

til og indadtil, og at vi kan imødesee en yderligere rentelettelse og dermed en forøgelse af nyinvesteringerne i det private erhvervsliv.

Hvis vi derefter ser på det lovforslag, som egentlig er på tingets dagsorden i dag, vil jeg gerne sige, at det er bemærkelsesværdigt, at det indeholder en forhøjelse af det almindelige personfradrag fra 20.000 kr. i år til 22.000 kr. næste år.

I den forbindelse – og det er også en bemærkning til den socialdemokratiske ordfører – er der grund til at gøre opmærksom på, at de mindste indkomster får den relativt største fordel af skattelettelsen. Derfor er det en helt forfejlet opfattelse af, hvorledes en skattelettelse som den, der her gennemføres, virker, hr. Stavad gav udtryk for. Det er de mindre og de mindste indkomster, der får den relativt største fordel af skattelettelsen ved, at det almindelige personfradrag forhøjes.

Derudover er der, også når vi ser på den sociale afbalancering i regeringens politik, grund til at mærke sig, at ministeren for skatter og afgifter snarest muligt vil fremsætte lovforslag om en særlig forhøjelse af personfradraget for børnefamilier. Der bliver som omtalt tale om et særligt personfradrag til børnefamilier på 4.000 kr. pr. barn i alderen 0-9 år. At man kan kalde en sådan skattepolitik for værende i social ubalance, er faktisk ufatteligt. Den er så socialt afbalanceret som noget. Det virker, som om hr. Stavads propagandaagtige indlæg – og det var jo et propagandaagtigt indlæg – dækker over mangel på alternativ til den politik, som regeringen og forligspartierne her lægger frem.

Det ændringsforslag, som socialdemokratiet og det radikale venstre har stillet om at fastsætte skatteloftet til 73 pct. i stedet for som indtil i år de 70 pct., vil det konservative folkeparti stemme imod. Vi er tilhængere af, at det værn mod skatteplyndring, som har bestået i en årrække gennem et skatteloft på 70 pct., igen kommer i funktion fra næste år, og derfor vil vi stemme imod det ændringsforslag, som her er stillet. I den forbindelse vil jeg i øvrigt henvise til de mange bemærkninger om det principielle vedrørende skatteloftet, som jeg fremsatte ved lovforslagets første behandling.

Det konservative folkeparti kan altså tilslutte sig lovforslaget med de af ministeren for skatter og afgifter stillede ændringsfor-

[Gammelgaard]

slag. Vi finder, at det er en positiv del af et positivt forlig indgået mellem et flertal af partier her i salen.

Anders Poulsen (V):

Jeg vil først redegøre for venstres stemmeafgivning i forbindelse med de stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 1 stillet af SF, der foreslår udskrivningsprocenten forhøjet fra 90 pct. til 91,5 pct., agter vi at stemme imod. Vi mener, det er rigtigt at videreføre udskrivningsprocenten uændret.

Ændringsforslag nr. 2 stillet af ministeren, om forhøjelse af bundfradraget generelt, stemmer vi naturligvis for.

Ændringsforslag nr. 3, der er stillet af socialdemokratiet og det radikale venstre, vil vi stemme imod. Vi mener, det er rigtigt, at skatteloftet bør være 70 pct. Det kan ikke være sådan, at vi stiller skatteborgerne et bestemt skatteloft i udsigt og så ændrer det, når man mener, der er behov for at ændre det. Meningen med skatteloftet er naturligvis, at det skal være et værn mod den yderligere beskatning, der ellers ville finde sted, og jeg synes, jeg vil gentage, hvad hr. Gammelgaard sagde i anledning af, at hr. Stavvad går meget dybt ind i en argumentation for det ikke særlig rimeligt sociale i at bibeholde forslaget om et skatteloft på 70 pct., at der ligger en socialt set meget rimelig afbalancering mellem den forhøjelse af bundfradragene, der finder sted, og en fastholdelse af forslaget om et skatteloft på 70 pct. Det er jo så rigtigt, som det er sagt, at den relativt største lettelse i skatten naturligvis gives til de mindre indtægter.

Ændringsforslag nr. 4 og 5 kan vi stemme for.

Må jeg så i øvrigt sige, at venstres folketingsgruppe mener, der er grund til at gratulere regeringen og også de seks deltagende partier med den indgåede aftale i tilknytning til finanslovsforslaget for 1984. Vi hilser aftalen med stor tilfredshed, fordi den medfører offentlige besparelser på omkring 5½ mia kr. i 1984, men det har endnu større betydning, at et flertal her i folketinget dermed har sagt et klart ja til at medvirke til den økonomiske og politiske fremgangslinje, som regeringen iværksatte ved sin tiltræden for godt og vel et års tid siden. Den politiske stabilitet er

forøget, og den økonomiske stabilitet er forbedret. Navnlig de sidstnævnte forhold finder vi i venstre at der er grund til at udtrykke glæde over og tilfredshed med. Vi ved jo nemlig, at økonomisk og politisk stabilitet er en absolut forudsætning for erhvervslivets investeringslyst, en forudsætning for udvidet produktion og dermed forbedret beskæftigelse.

Den økonomiske sanering og derunder først og fremmest den opnåede kraftige opbremsning i prisstigningstakten er grunden til, at der nu med dette lovforslag kan vedtages en udskrivningslov, hvor det er helt naturligt, at skalatrinene bliver reguleret i overensstemmelse med prisudviklingen, at udskrivningsprocenten bevares uændret, men hvor der alligevel er plads til en absolut pæn forøgelse af personfradragene generelt og derudover en særlig håndsrækning til børnefamilierne ved et ekstra fradrag og til 175.000 enlige pensionister uden anden form for indtægt end folkepensionen; disse slipper helt for skat i 1984.

De elementer, der er lagt ned i denne lovgivning, er fuldstændig i overensstemmelse med venstres politik, og vi kan derfor tilslutte os dette lovforslag med de af ministeren stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg vil være helt sikker på, at jeg hørte rigtigt, for hvis jeg gjorde det, er der nogle ting, jeg begynder at forstå bedre. Jeg undrer mig over, hvorfor venstre – Danmarks liberale parti, som man kalder sig – efterhånden er ved at være dette folketings mest højreorienterede parti, men hvis jeg forstod hr. Anders Poulsen rigtigt, så er det sikkert i orden.

Hr. Anders Poulsen sagde, at der er en social afbalancering i, at man sænker skatteloftet fra 73 til 70, samtidig med at man forøger personfradragene. Der er altså efter hr. Anders Poulsens opfattelse en balance i, at alle får en skattelettelse på 240 kr. eller, som hr. Bernhard Baunsgaard så rigtigt sagde, 70 øre om dagen – og det får den højtlønnede også, indkomsten på 1 mill. kr. får også denne skattelettelse, hr. Anders Poulsen – og at man så oveni yder en skattelettelse på 25.000 kr. til den, der har 1 mill. kr. i indkomst. Det er det, hr. Anders Poulsen kalder for social

[Stavad]

afbalancering. Hvis jeg har forstået det rigtigt, behøver hr. Anders Poulsen slet ikke at svare mig, for så er der i hvert fald for mig nogle ting, der er faldet på plads i forhold til partiet venstre.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Hr. Stavads fortsatte ping-pong-spil, som han selv kaldte det i en af sine korte bemærkninger tidligere, skal jeg ikke gå dybt ind i.

Jeg skal heller ikke gå dybt ind i hr. Stavads overvejelser om, hvem der befinder sig på højresiden eller på venstresiden eller i midten af dansk politik. Det er vist i øvrigt nogle betragtninger, som kun har meget begrænset interesse. De interesserer i hvert fald slet ikke i partiet venstre, kan jeg oplyse hr. Stavad om.

Med hensyn til det socialt afbalancerede i den udskrivningslov, vi behandler her, skal jeg gerne gentage, at jeg mener, det er et socialt afbalanceret forslag derved, at den relativt største forbedring, den generelle forhøjelse af personfradragene, tilfalder de mindre indtægter; de får herved en relativt bedre stilling skattebetalingsmæssigt. Dette skal naturligvis ses i sammenhæng med spørgsmålet om et skatteloft på 73 eller 70 pct. Jeg mener, det er rigtigt at se det som en helhed.

Jeg vil godt gentage, at jeg mener, der er tale om et socialt velafbalanceret forslag i dets helhed.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Da vores partis ordfører desværre ikke kan være til stede på grund af møde i politisk-økonomisk udvalg, skal jeg prøve at sige, hvad SF mener om det forslag, vi har til behandling.

Jeg vil ikke sige ret meget om forliget som helhed. Det kan sikkert ikke undre nogen, at SF er imod det forlig, der er indgået, og mener, at det er et meget asocialt forlig oven i de asociale forlig, regeringen har lavet hidtil. Det samme gør sig gældende for det forslag, vi har til behandling.

Vi har selv stillet det første ændringsforslag, og i den forbindelse vil jeg godt sige, at når vi ønsker en forhøjelse af udskrivningsprocenten, så er det for at få penge til det barselorlovsforslag, vi skal have til behand-

ling senere. Vi så selvfølgelig gerne, at det var vedtaget først; det havde været en mere logisk rækkefølge. Vi går ud fra, at vi får en forbedret barselorlov, og derfor vil vi også have, at der skal være penge til det.

Jeg vil i øvrigt sige, at forhøjelsen ikke kun skal ses i lyset af det radikale forslag om barselorlov, men også SFs ændringsforslag til det radikale forslag. Der skulle være plads til begge dele inden for den ramme, vi har lagt. Hvis nogen skulle være i tvivl, vil jeg godt gentage, at vores barselorlovslovsforslag går ud på, at man skal have 9 måneder, hvoraf de 3 skal være til manden og de 6 til kvinden.

Ellers vil jeg sige om ændringsforslag nr. 2, at vi er godt tilfredse med, at man forhøjer bundfradraget, men vi synes måske, at man kommer lidt billigt om ved det ved kun at gøre det vedrørende statsskatten. Det ville have været klædeligt, hvis man havde forhøjet bundfradraget hele vejen rundt. Når vi tit har sagt, at vi synes, man skal forhøje bundfradraget, så har det sandelig været for at tage pengene ind andre steder. Det har ikke været for at lette skattetrykket; det synes vi nemlig slet ikke er nogen fordel. Vi synes, det er udmærket, at man i et land som Danmark har et stort kollektivt forbrug, og et stort skattetryk er naturligvis udtryk for et stort kollektivt forbrug i forhold til det individuelle forbrug. Det er klart, at der med den lønudvikling, vi har, og med de lønforskelle, vi har, er stort behov for, at det kollektive forbrug er stort. Som sagt finder vi selve mekanismen med at forhøje bundfradraget udmærket, men man kunne måske godt have kigget på et par fradrag ved samme lejlighed, sådan at man havde fået pengene ind andre steder, hvor det var nogle helt andre grupper, der var kommet til at betale for det.

Om det forhøjede skatteloft vil jeg godt sige, at vi synes, det er fint, at man nu har lavet en foreløbig ordning, og at vi ville være meget imod et skatteloft på 70 pct. At det skulle være en særlig social ordning, at man forhøjer en lille smule i bunden, men til gengæld forhøjer det utrolig meget i den dyre ende, kan vi ikke se. Hvis folk med små indkomster skal betale en lille smule mindre i skat, mens folk med store indkomster skal betale meget mindre i skat, er det altså svært at få øje på det sociale.

Stubbjær Pedersen (CD):

Det kan sikkert ikke overraske nogen, at centrum-demokraterne er særdeles tilfredse med det forhandlingsresultat, som her er opnået, og som på trods af hr. Stavads mislykkede forsøg på at forklare noget andet allerede på nuværende tidspunkt har skabt sikkerhed for omkring 8 mia kr. i budgetforbedringer, selv om finanslovforslaget først skal vedtages ved juletid.

Disse meget store og meget vigtige budgetforbedringer er blevet skabt på en socialt særdeles afbalanceret måde, sådan at de grupper i vort samfund, der økonomisk har det vanskeligst, ikke alene slipper billigst, ikke alene kommer til at betale mindst til budgetforbedringerne, men direkte får mere. Det gælder i høj grad børnefamilierne, men det gælder også dem af vore medborgere, der er henvist til at leve af kontanthjælp, idet også denne gruppe på trods af budgetforbedringerne på næsten 8 mia kr. får mere til sig selv i en række situationer.

Det er vel, når alt kommer til alt, netop disse ting, der gør, at det er så vanskeligt for socialdemokratiet at acceptere, at det lykkedes regeringen, lykkedes det radikale venstre, lykkedes fremskridtspartiet at blive enige om så store budgetforbedringer, uden at det på nogen som helst måde er gået ud over de mennesker, der i forvejen har det vanskeligt, tværtimod. Det er det, der gør, at socialdemokratiet rigtig brokker sig over disse ting uden faktisk at komme med noget konkret, for det har ikke rigtig noget alternativ at stille op. Man får faktisk det indtryk, at det, der er i vejen, i virkeligheden er, at socialdemokratiet er rigtig godt gammeldags jaloux på regeringen, fordi det er lykkedes. Socialdemokratiet har ikke rigtig noget at hænge sine anklagepunkter op på, for det kan ikke råbes ud til forsamlingen, som det tidligere har forsøgt, at der er noget asocialt i dette. Det er da også derfor, socialdemokratiet forsøger at forklare, at partiet direkte eller indirekte har været med i forhandlingerne og har haft indflydelse på dem. Det er selvfølgelig forkert.

Udskrivningslovforslaget, som vi behandler her, har ligesom været krumtappen i forhandlingerne og har gjort det muligt at opnå dette forlig. Jeg synes, at såvel det radikale venstre som fremskridtspartiet fortjener me-

gen ros for, at de er gået så langt. De er gået fra nogle principper, nej, ikke principper, men de er gået længere, end de ellers ville gøre. De har vist ansvarlighed og forstået, at det var vigtigt, at vi fik disse ting på plads. Det var vigtigt, at vi nu fik ro og stabilitet og dermed sikrede, at hjulene i samfundet kunne fortsætte at rulle og kunne komme yderligere i gang. Der er ingen tvivl om, at efterhånden som dette skrider frem, vil vi kunne mærke det. Vi vil kunne mærke det på børsen, vi vil kunne mærke det på renten, og dermed kan vi hjælpe byggeriet, som socialdemokratiet jo også går så meget op i.

Jeg skal sige om ændringsforslagene, at centrum-demokraterne naturligvis kan stemme for de af ministeren stillede. Vi kan ikke stemme for forslaget om at hæve skatteloftet til 73 pct., det vil vi gå imod. Jeg vil anbefale, at vi hurtigt får vedtaget disse forslag og kommer videre.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet havde gerne medvirket til betydelig større forhøjelser af personfradragene end det, partiet har forhandlet sig frem til. Men da fremskridtspartiet stadig væk er det eneste parti, der vil gennemføre skattelettelse ved forhøjelse af personfradragene, har dette altså ikke været muligt. Under de givne omstændigheder er fremskridtspartiet derfor godt tilfreds med de skattelettelser, der i forhold til regeringens oprindelige forslag nu bliver gennemført.

Fremskridtspartiets mærkesag er og har altid været at få gennemført bundgrænseforhøjelser, og det er alene fremskridtspartiets fortjeneste, at der nu bliver gennemført bundgrænseforhøjelser for både kommuneskattens og statsskattens vedkommende.

Til hr. Stavad vil jeg kun sige: hvordan ville skattestigningerne have set ud, hvis socialdemokratiet havde fået regeringsmagten, det vil sige, hvis dette forlig var gået i vasken? Jeg er sikker på, at det ikke var blevet bedre, i særdeleshed når man tænker på, at den eneste gang, regeringen er faldet for fristelsen til at indgå et skattemæssigt forlig med socialdemokratiet, gik det ud over pensionskasserne.

Når man skal vurdere, om et puslespil er rigtigt sat sammen, så kan det ikke nytte, at man stirrer sig blind på en enkelt brik i pus-

[Knud Lind]

lespillet, man må se det som en helhed. I det store økonomiske puslespil har socialdemokratiet igennem de sidste 10 år stirret sig blind på de enkelte brikker, og derfor har man ikke været i stand til at få samlet hele det økonomiske puslespil. Socialdemokratiet har haft chancen for at få indflydelse på dansk økonomi igennem de sidste 10 år, men har bare misbrugt den. Socialdemokratiet ønskede ikke denne gang at gå ind i seriøse forhandlinger, mens tid var. Det er derfor paradoksalt, når hr. Stavad bagefter påstår, at det var socialdemokratiets blotte tilstedeværelse, der var årsag til, at forliget blev mere socialt retfærdigt. Det er ikke rigtigt.

Fremskridtspartiet har med sin tiltræden af dette forlig givet til kende, at vi for alvor ønsker indflydelse på dansk politik, altså ikke blot indirekte indflydelse ved vores tilstedeværelse, men indflydelse i forhold til de mandater, vi nu engang har. Og politik er det muliges kunst, hvor partierne kun kan forvente indflydelse i forhold til deres mandater.

Jeg vil gerne takke regeringen og forligspartierne for deres fairness under forhandlingerne og regeringens bevægelighed vedrørende den skattefri bundgrænse. Regeringen bør også roses for, at den ikke har optrådt på samme måde som den tidligere regering, der smed tøjlerne og ansvaret fra sig i utide, uden at økonomien var bragt i orden, og uden at problemet med arbejdsløsheden var løst. Det er, hvad socialdemokratiet har gjort. Det har selv skabt ulykkerne.

At dømme ud fra hr. Stavads tale i dag virker socialdemokratiet som et surmulende barn eller en slags politisk efterbrænder. Det, der kan undre én for så vidt angår socialdemokratiet, er, hvor alle de store ministre, der før var i den socialdemokratiske regering, nu er. De går rundt som en slags politiske huspøgelser på Christiansborg og bliver ikke brugt, men sidder på reservebænken, og det er klart, at når man bruger tredjeholdsspillerne heroppe på talerstolen, så skal det gå galt.

Jeg skal til slut tilkendegive, at fremskridtspartiet vil stemme for de af regeringen stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Nu forstår jeg, at hr. Knud Lind ikke er meget for at svare på spørgsmål fra en tredjeholdsspiller, men jeg bliver nødt til alligevel at spørge hr. Knud Lind, om ikke de oplysninger, jeg kom med, var korrekte, nemlig at fremskridtspartiet har accepteret direkte og indirekte skattestigninger på ca. 6 mia kr. Til gengæld har man fået skattelettelser på ca. 660 mill. kr. eller 70 øre om dagen pr. skatteyder. Hr. Knud Lind siger, at fremskridtspartiet er det eneste parti, der vil gennemføre skattelettelser, men det er jo så resultatet: skattestigninger på 6 mia kr. og lettelser på ca. 660 mill. kr.

Hr. Knud Lind spørger, hvordan skattestrykket ville være, hvis socialdemokratiet havde haft regeringsansvaret. Ja men vi har da ikke påstået, at skattetrykket ville være mindre. Det er muligt, at det ville have været det. Det er også muligt, at det ikke ville have været det, men det kunne under ingen omstændigheder med de »besparelser«, regeringen kalder det, der bliver gennemført, have været højere, for hver eneste krone, fremskridtspartiet her medvirker til, er skattestigninger. Selv bloktilskudsreduktionen er en skattestigning, fordi de kommunale skatter stort set er steget lige så meget, som bloktilskuddene er reduceret.

Der er også en forskel på, hvordan skattestrykket lægges. Det forslag, socialdemokratiet kom med om, at vi tog en yderligere skat af de pengeinstitutter, som har haft milliardgevinster i 1983, tror jeg ville have været en rimeligere måde at fordele skattetrykket på, end den måde, hr. Knud Lind er medvirkende til, nemlig at lægge det på de mindste indkomster.

Askjær Jørgensen (UP):

Jeg har et forslag til hr. Stavad, der burde forsøge pr. hjemmeopgave at lære det med skattens sammenhæng. Jeg synes, at hr. Stavad skulle regne ud, hvad skattetrykket ville have været i hvert af de år, socialdemokratiet har regeret, hvis man ad den vej skulle have finansieret det store forbrug, man har haft til at købe sig stemmer for.

Helt konkret er det således, at der er bremsset op for det offentliges forbrug, altså er der behov for færre skatter, eller også skulle der have været solgt nogle flere stats-

[Askjær Jørgensen]

obligationer. Hr. Stavads argumentation i dag er hele vejen igennem hul.

Jeg sagde første gang til hr. Stavad, at han skulle prøve at regne ud, hvad skattetrykket ville have været. Hvis hr. Stavad virkelig vil slutte denne debat, denne disput med at bevise sine påstande, få ret i sine påstande, så må hr. Stavad komme herop og forklare, hvad skattetrykket ville have været, hvis man skulle have finansieret det forbrug, socialdemokrater synes man skal have.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg er lidt ked af, at hr. Stavad ikke rigtig hørte efter min ordførelse, hvor jeg sagde, at man ikke kan bedømme et forlig eller et puslespil blot ved at stirre sig blind på den enkelte brik.

Fremskridtspartiet har indgået et forlig, hvoraf det fremgår, at den skattefrie bundgrænse er hævet. Hvis man ville, kunne man formentlig om hvert enkelt parti, de radikale og regeringspartierne, sige, at i forhold til deres politik skønnede man ikke at de havde fået nok, men sådan kan man ikke vurdere et politisk forlig. Det ved hr. Stavad godt inderst inde.

Og så er der jo den ekstra gevinst, som hr. Stavad ikke helt har regnet med, nemlig at socialdemokratiet efter forliget stadig væk er helt uden indflydelse. Den skal også tælles med, og den vejer tungt for dansk økonomi.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er udskrivningslovforslaget, vi diskuterer, skønt man vel efterhånden kan komme i tvivl om, hvad det er.

Jeg skal anbefale, at vi får gennemført udskrivningslovforslaget nu.

Jeg kan sige, at de ændringsforslag, der er stillet af ministeren for skatter og afgifter, støtter vi.

Vi er jo medforslagsstillere til et ændringsforslag om skatteloftet. Jeg ved ikke, om man har gjort sig klart, hvorfor det hedder det »skrå« skatteloft. Vi har jo 2 skatteloffer. Vi har et vandret skatteloft, der er på 78 pct., og vi har et skråt skatteloft, der normalt er på 70 pct. Hvorfor mon det hedder det »skrå«? Mon ikke det er, for at det skal beklippe marginalbeskatningen? Men kan regeringspartierne virkelig forestille sig, at det kun

skulle være at beklippe marginalbeskatningen for de højeste indkomster, sådan at det var regeringspartierne mening, at man kunne fortsætte med at lade skatterne stige, f.eks. for mellemindkomsterne, indtil de også stødte mod de 70 pct.?

For mig har virkningen af det skrå skatteloft naturligvis været, at de højeste indkomster her i landet stødte mod skatteloftet ved 70 pct. Så nedsatte man udskrivningen, indtil den var 70 pct. for de højeste indkomster, men naturligvis nedsatte man også udskrivningen for mellemindkomsterne og de lave indkomster. Det sidste foreslår regeringspartierne ophævet. De siger, at også det skrå skatteloft kun skal gælde for de højeste indkomster. Det skal ikke gælde for mellemindkomsterne, det skal ikke gælde for de lave indkomster. Det ville være et nydeligt Danmark, vi fik på den måde: brandskatning af mellemindkomster og lave indkomster og stop for skat af høje indkomster.

Det er jo ikke småpenge, det drejer sig om. I de beregninger, vi har fået fra skatte- og afgiftsministeriet, er det jo opgjort, at det drejer sig om – var det ikke mellem 10.000 og 12.000 kr. dengang, og det er ikke blevet mindre. Og hvem skulle så have dækket det hul? Ja, det ville jo blive oprævet på en eller anden måde hos mellemindkomsterne og de lave indkomster.

Jeg forstår ikke, at regeringspartierne ikke har lært noget af det, der skete sidste år, og jeg er glad for, at et flertal i folketinget vil gennemføre, at når de øverste indkomster støder mod skatteloftet og man ikke drager den naturlige konsekvens at nedsætte udskrivningen også for mellemindkomsterne og de lave indkomster, så kan det heller ikke gælde for de højeste indkomster.

Vedrørende den diskussion, der i øvrigt har været, kan jeg kun gentage, hvad jeg har sagt, at der her er tale om skattestigninger. Det ved enhver, der har prøvet at regne tallene efter. Jeg har på fornemmelsen, at resultatet, når året er gået, vil være, at skattetrykket er steget en smule. Det er jo et skøn, der skal udøves på nærværende tidspunkt, og skatteministeren skønner, at der bliver tale om en skattelettelse, og dette skøn kan være lige så godt som mit skøn. Men jeg tror nu, at når vi får årets samlede resultat gjort op, så vil det vise sig, at jeg havde ret i, at der bliver tale om en samlet skattestigning.

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg har sagt heroppefra: vi klarer ikke at redde velfærdssamfundet fra de værste stød, hvis ikke vi er parate til under den økonomiske krise at betale store skatter. Regeringspartierne har jo også indrømmet dette, og det synes jeg at man skal anerkende også fra socialdemokratiets side. De er bare ikke nået til, som jeg sagde før, at de største indtægter skal deltage i betalingen af de større skatter.

Hr. Stavad stillede mig det ganske konkrete spørgsmål: ja men er der ikke i det, vi drøfter, og det stykke papir, der er fremlagt som bilag i skatte- og afgiftsudvalget, tale om skattestigninger? Jeg har vist svaret på det. Jo, det er der. Ja, fortsætter hr. Stavad, men så er det jo akkurat det samme, som socialdemokratiet var inde på. Nej, det er det ikke, for samtidig stillede socialdemokratiet forslag om at bruge flere penge.

Og så glemmer hr. Stavad fuldstændig det, jeg ustandselig har sagt heroppefra til socialdemokratiet: det kan ikke klares alene gennem skattestigninger; der må også besparelser til. Hr. Stavad kan da ikke være uvidende om, at det bilag, der er fremlagt i skatte- og afgiftsudvalget, kun omfatter en del af det, der sker her. Der er også tale om besparelser af betydelig størrelsesorden, mellem 1 og 2 mia kr., men det vil socialdemokratiet jo ikke være med til. Det stemmer man imod, hver gang det kommer på tale her.

Det er derfor, jeg må gentage: socialdemokratiet må se at blive arbejdsdygtigt igen; socialdemokratiet må forstå, at der ud over skattestigninger også må kræves besparelser. Vi har voldsomt brug for, at socialdemokratiet er med til at finde de rigtige besparelser.

Mit parti vil, når vi kommer til finanslovsforslaget, stille ændringsforslag om besparelser også på militærbudgetterne. Jeg håber, at socialdemokratiet i hvert fald på dette område er hjemme. Når der skal spares på så mange områder, kan det ikke være rimeligt, at militæruddgifterne ikke tager en del af det.

Jeg skal med disse ord anbefale, at man gennemfører forhøjelsen af det skrå skatte-loft, sådan at det ikke bare er de små indkomster og mellemindkomsterne, der skal bære den øgede skatteudskrivning, men også de høje indkomster, og jeg skal anbefale, at vi til sidst vedtager dette udskrivningslovsforslag. Det ændringsforslag, der er stillet, om at forhøje udskrivningsprocenten fra 90 til

91,5, har visse sociale fordele, men også visse skavanker. Bl.a. kan vi så ikke nøjes med en hævnning af skatteloftet til 73 pct. Jeg kan derfor ikke anbefale, at man gennemfører dette ændringsforslag.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Da VS' skattepolitiske ordfører, hr. Wilhjelm, ikke kan være til stede i dag, har jeg påtaget mig ordførerskabet. Jeg vil først sige noget om de enkelte ændringsforslag.

Det første er stillet af SF, og man foreslår heri udskrivningsprocenten forhøjet for at finansiere en forlænget barselorlov. Det er da rigtigt, som SF skriver, at det er en mere rimelig måde at finansiere en forlænget barselorlov på end den, der er foreslået af det radikale venstre, der vil øge sygedagpengebidraget, idet den metode, SF foreslår, selvfølgelig indgår i progressiviteten, i den udstrækning den stadig væk eksisterer i skattelovgivningen. Men jeg synes, det er lidt underligt, at man stiller et ændringsforslag, når det er klart, at de forudsætninger, man opstiller, overhovedet ikke er opfyldt.

Ændringsforslag nr. 2 om at forøge personfradraget for statsskatten med 1.200 kr. kan vi støtte.

For det første har VS vendt sig imod den forringelse af bundfradraget, den nuværende regering har gennemtrumfet. Det skete allerede sidste år, hvor man ved hjælp af forligspartierne ophævede den oprindelige regulering og indførte en lavere procentregulering. Det har man ønsket at fortsætte med, og det har vi vendt os imod.

For det andet mener vi, at den mest rimelige måde, hvis man skal give en skattelettelse, er at forøge bundfradraget, hvor alle får den samme kroner-og-øre-gevinst.

For det tredje mener vi, at der her er tale om et lille bitte plaster på såret for den ravage, regeringspartierne i øvrigt har lavet for en meget stor del af befolkningen.

Ændringsforslag nr. 3 om at fastholde det skrå skatte-loft på 73 pct. siger det sig selv at vi går ind for. Det sagde vi også ved førstebehandlingen. Det er ikke os, der har været modstandere af, at man skulle have det derop. Det er jo regeringspartierne, det ved alle.

Der har udspundet sig en længere debat mellem regeringpartierne og især hr. Stavad om, hvorvidt der var tale om skattelettelser, om det virkelig passede, som statsministeren

[Anne Grete Holmsgård]

sagde, og som hr. Dohrmann bakkede ham op i, at dette betyder et faldende skattetryk. Jeg synes ærlig talt, at det er en temmelig latterlig diskussion. Medmindre man er fuldstændig grøn i hovedet, må man vide, hvis man sammenregner det, at skattelettelser på 1,1 mia kr. aldrig nogen sinde kan ophæve skatteforhøjelser, der er 2-3-4 gange så høje.

Selvfølgelig er der tale om stigende skatter og afgifter. Det er der overhovedet ingen der er i tvivl om – ud over de enkeltpersoner i regeringspartierne, som forsøger at holde masken og siger, at der er tale om, at skattetryk- ket falder; men det er de til gengæld de eneste, der tror på. Der er i hvert tilfælde ikke en kat uden for dette hus, der ikke er klar over, at dette betyder et stigende skattetryk. Så kan man lave nok så fine udregninger, der siger, at det at lave en uddannelsesfond, som folk skal give et bestemt bidrag til, det at fremrykke en beskatning, det at fjerne nogle penge, der ellers skulle være kommet til udbetaling, det at øge sygedagpengebidraget osv. ikke er udtryk for en stigende beskatning. Det er udtryk for en stigende beskatning; det kan der ikke være nogen som helst tvivl om.

Det interessante ved det – det synes jeg ikke rigtig at der er nogen der har nævnt – er, at det kommer til at betyde øget arbejdsløshed. Det er der ingen der kan være i tvivl om. Jeg har ikke de præcise tal for, hvad det kommer til at betyde, og så vidt jeg kan se af dagspressen, er der ikke nogen af dem, der plejer at lave beregninger over, hvad den slags finanspolitiske stramninger medfører af øget arbejdsløshed, der har fået lavet deres beregninger færdige.

Vi ved alle sammen, hvad det betyder. Det betyder igen stigende statsudgifter, og det lægger så grundlaget for det næste indgreb, regeringen vil komme med om et passende stykke tid, når de først har fået dette og de udestående 2½ mia kr. og den budgetregulering, de også har indregnet her, selv om de ikke aner, hvor de skal hugge de 400 mill. kr. fra. Når de først har fået det sat på plads, så er grunden lagt med den stigende arbejdsløshed for, at der kommer et nyt indgreb.

Man kan spørge sig selv, hvem disse skatte- og afgiftsforhøjelser egentlig kommer til at ramme, og der er gjort en masse ud af at sige fra forligspartiernes side, at i hvert tilfælde friholder man børnefamilierne. Det er

jo nonsens. Man friholder nogle af børnefamilierne, det er rigtigt, og det er nogle af de børnefamilier, man ramte sidste gang, man lavede et indgreb, nemlig sidste år og den 9. september i år, hvor man snuppede endnu en bid af bloktilskuddene.

Der er ingen, der kan være i tvivl om, at de bloktilskudsreduktioner, der er blevet gennemført, og de medfølgende stramninger i kommunernes budgetter har ramt børnefamilierne gennem stigende institutionstakster, gennem højere transportudgifter og gennem en lang række afledede effekter på de kommunale budgetter, plus at de forringelser, man gennemførte sidste år, fastfrysning af dagpengeloftet, indførelse af en karensdag, indførelse af ny varig hjælp, bistandslovens § 37, stk. 4, osv. osv., også ramte børnefamilierne.

Hvis man ser isoleret på det forlig, som nu er lagt frem, ser det ud til, at de familier, der har børn under 10 år, og som har en samlet husstandsindtægt på under 135.000 kr., og som er i arbejde, faktisk ikke bliver ramt.

Så kommer vi til de børnefamilier, der kommer op over en husstandsindtægt på 135.000 kr. De bliver ramt. Hvis man f.eks. tager en enlig forsørger, som er i arbejde, og som kommer lige op over fripladsgrænsen på de 135.000 kr. og har et enkelt barn, så skal vedkommende slippe i forøget sygedagpengebidrag ca. 1.000 kr., slippe et såkaldt uddannelsesfondbidrag på 450 kr., slippe nogle flere penge for mælkeprodukter; lad os bare sætte det til 350 kr., det er sikkert temmelig lavt sat.

Selv om folk lod være med at drikke sødmælk, som jo er det, der får den største forøgelse, så kommer man op på, at bare disse ting giver en forøgelse på 1.800 kr. Man får et forøget bundfradrag til en værdi af 240 kr. og et børnefradrag til en værdi af 800 kr.; det giver godt og vel 1.000 kr. Der er immervæk et slip på 800 kr., og der er vel ingen herinde, der vil påstå, at en enlig forsørger med en husstandsindtægt af den størrelsesorden ikke er en familie, som sidder relativt hårdt i det i forvejen. Og værre bliver det, hvis man har 2 indkomster, som ligger i den lavere ende, men hvor den samlede husstandsindtægt kommer op over de 135.000 kr. Så får man ikke nogen fornøjelse af, at fripladsgrænserne er blevet forhøjet.

[Anne Grete Holmsgård]

Det interessante synes jeg er, at når man ser på, hvad det er for nogle skatteforhøjelser, der lægges frem, ser man, at lige meget om det er en forhøjelse eller et bidrag eller en afgift, skal det betales med en lige stor kroner-og-øre-andel, hvad enten man tjener lidt, eller man tjener meget. Det gælder sygedagpengebidraget, som er den tungeste af forhøjelserne, og det gælder den såkaldte uddannelsesfond, som reelt ikke er andet end en besparelse, der har fået en pæn klæbemærkat på ryggen. Det er også bidrag, som er ens, nemlig 450 kr., hvad enten man tjener lidt eller meget. Fjernelsen af den største del af den resterende del af mæketilskuddet rammer også lige hårdt, hvis man i øvrigt drikker mælk. Det betyder faktisk, alt andet lige, at det kommer til at hvile meget tungt på de lavere grupper inden for mellemindkomsterne.

Man har også den frækhed at spare 475 mill. kr. på den sociale pensionsfond, og det regner man med glider igennem, for folk har jo overhovedet ikke set røgen af de penge endnu. Men det er jo penge, som ellers skulle have været udbetalt til pensionisterne, og hvis de var blevet udbetalt, havde det drejet sig om ca. 600 kr. pr. pensionist, hvis man tager alle folkepensionisterne og alle invalidepensionisterne med, med undtagelse af dem, der ligger på plejehjem og har fået inddraget deres pension. Det er faktisk 600 kr., man nupper fra dem. Alligevel stod man på pressemødet i mandags – det var finansministeren – og sagde: ja men vi rører ikke folkepensionisterne, tværtimod får de en realindkomstfremgang. Ikke desto mindre føler man sig ikke for god til at fjerne 475 mill. kr. fra den sociale pensionsfond, hvor der, da den blev indført i sin tid, under VKR-regeringen i øvrigt, blev givet løfte om, at det var penge, som skatteyderne skulle opspare til gavn for sig selv, når de blev pensionister, og til gavn for andre pensionister. Dem inddrager man stille og roligt nu.

Men hvad så, når man kommer til den tungere ende af skatteskalaen, altså dem, der tjener rimelig godt? Hr. Gammelgaard stod jo heroppe og sagde, at det at fastholde et skråt skatteloft på 73 pct. ville de konservative i hvert fald ikke være med til. Der skulle være et værn mod skatteplyndring, og det skulle hans parti nok sørge for at der var; derfor ville man stemme imod det. Et værn

mod skatteplyndring – hvad behager? Der foregår ikke en snus skatteplyndring i den ende af indkomstskaalen. Al den skatteplyndring, der foregår, sker i den anden ende af skalaen – men så hedder det ikke skatteplyndring i hr. Gammelgaards terminologi, så hedder det slet og ret »de nødvendige budgetforbedringer«.

Hvad er det så, det drejer sig om? Ja, så vidt jeg husker, er det 320 mill. kr., man får i indtægt ved at fastholde det skrå skatteloft på 73 pct. fremfor at nedsætte det til 70 pct. Det er altså skatteplyndring, men det at indføre en uddannelsesfond, hvortil man opkræver 1,3 mia. kr., er ikke skatteplyndring. Det at øge sygedagpengebidraget er heller ikke skatteplyndring. Det at fjerne næsten 500 mill. kr. fra den sociale pensionsfond er heller ikke skatteplyndring. Det er udelukkende, når det er i den bedre ende, at det er skatteplyndring, mener hr. Gammelgaard.

Da dette i øvrigt er blevet kædet sammen med forliget af alle de øvrige ordførere, og også af mig, vil jeg godt sige et par ord om de radikale.

De radikale har selvfølgelig gjort en hel del ud af at rose sig selv af, at det er dem, der fremfor nogen har sørget for, at der er kommet et specielt bundfradrag i statsskatteskaalen på 4.000 kr. for de familier, der har børn under 10 år. Det bliver i 1984 udbetalt som et kontant beløb til alle, der har børn i den alderskategori, fordi man skatteteknisk ikke kan nå at indregne det. Det er også udmærket, det bøder da noget på sårene, det er jeg ikke i tvivl om. Det bøder også noget på sårene, at man får en forøgelse af fripladsgrænsen, og det er ikke mindst væsentligt, når man ser på, hvad de radikale i øvrigt har været med til at gennemføre. På et eller andet tidspunkt måtte de have en eller anden type indrømmelser på dette område, så de kunne blive ved med at være med til at gennemføre alt det andet.

Det, jeg har hæftet mig ved, er, at de radikale plejer at være et parti, der, når der bliver diskuteret skat herinde, siger: nu skal vi passe på med mellemindkomsterne, der skal ikke være nogen stejle grænser, der må endelig ikke være nogen pludselige spring, vi skal passe på alle disse sammenstødsproblemer. Derfor undrer det mig, at det ikke var de radikale, der fik pillet den specielle skat på sygehusophold og på lægebesøg ud. Det var

[Anne Grete Holmsgård]

jo fremskridtspartiet, der fik pillen den ud. Det ville da fremfor noget have givet et gevaldigt hop. Ja, havde man en indkomst på under 200.000 kr., og var man en familie på mere end én person, så skulle man betale, fluks man kom over de 200.000 kr. i socialindkomst. Var man enlig, skulle man betale, når man kom over 133.000 kr. i socialindkomst. Det var fremskridtspartiet, der fik forhindret, at der kom det pludselige hop ved henholdsvis 133.000 kr. og 200.000 kr.; det var ikke de radikale.

Så vidt jeg har forstået af presseomtalen af det, der er gået forud for den endelige indgåelse af forliget, var det også de radikales hensigt, at det ikke var et bundfradrag, der skulle have forbedret nogle af børnefamiliernes økonomi. Man ville have haft en indtægtsgraderet børnebidragslignende ydelse til børnefamilierne. Det ville da også have givet en række sammenstødsproblemer.

Jeg synes nok, det ville være interessant at få oplyst, om hr. Bernhard Baunsgaard, som er skattepolitisk ordfører, ikke synes, at det faktisk ville have givet nogle af den type problemer, hvis man havde holdt fast ved det, man oprindeligt var gået på forlig med regeringen om.

Der er et par ting til, jeg gerne vil have at vide. Passer det f.eks., at det radikale venstre har sagt ja til at spare på boligydelsen? I betænkningen til udskrivningslovforslaget taler man ikke bare om en besparelse inden for det almenyttige byggeri, som i øvrigt slet ikke er nogen besparelse, idet man bare udskyder betalingen til de næste 20 år. Det er ikke noget, man sparer, man skal betale de samme penge og flere til gennem afdrag; man akkumulerer det bare over en længere årrække. Boligydelser er faktisk også nævnt. Passer det, at man er gået ind på de ideer om at spare på boligydelsen, regeringen har?

Hvad er det egentlig, man har sagt ja til vedrørende den såkaldte uddannelsesfond? Nu har vi fået det svar fra skatteministeren, at bidraget for lønmodtagere, der er i arbejde, er fradragsberettiget.

Men hvad er det egentlig for en størrelse? I dag er hr. Niels Helveg Petersen i Information citeret for at sige: ja, det er måske rigtigt nok, at man ikke er helt klar over, om dette skal gå til uddannelsesformål eller det bare er en besparelse. Altså det kan ikke være andet end en besparelse, når det indgår som en

besparelpost i forliget, sådan som det er opstillet for os i hvert tilfælde.

Hvad er det egentlig, man forestiller sig? Hr. Niels Helveg Petersen siger: ja men på længere sigt skal det bruges til uddannelsesformål. Hvad er det for nogle uddannelsesformål? Er det noget, der ligger ud over de uddannelser, der eksisterer i dag for arbejdsmarkedets parter? Er det noget, man lægger oven i på et eller andet tidspunkt? Eller er det bare, hvad det ser ud til at være, slet og ret en privatisering af arbejdsmarkedsuddannelserne, hvor man siger, at nu er det lønmodtagerne og arbejdsgiverne, der skal betale det selv, nu skal det ikke foregå over skattesystemet?

Endelig har jeg et par spørgsmål – nogle af dem ligner dem, hr. Stavad stillede i sit oprindelige ordførerindlæg – om de 800 kr., som jo ikke er nævnt i udskrivningslovforslaget, men intentionerne står i betænkningens bidraget, idet der står, at de skal sendes til alle familier med børn under 10 år.

Jeg vil gerne ligesom hr. Stavad have oplyst, om man vil sikre sig mod, at det bliver modregnet i bistandshjælpen, når de pågældende får de 800 kr. tilsendt.

Og én ting til: for uddannelsessøgende er det et problem, at de støder imod maksimumsgrænsen for, hvor meget de må tjene. Vil man her sige, at de 800 kr. ikke berører maksimumsgrænsen for, hvad de uddannelsessøgende må tjene, inden man inddrager deres stipendier? Hvis de gør det, får de i hvert tilfælde ikke nogen som helst glæde ud af dette.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der var forskellige spørgsmål til mig, men der er især ét, som jeg synes skal belyses lidt. Det er spørgsmålet om, hvad det egentlig er, man skal bruge disse uddannelsespenge til. Ja, de skal naturligvis bruges til at uddanne de folk, der er ansat i erhvervslivet.

Så sagde fru Anne Grete Holmsgård: men dem har vi jo i forvejen. Jeg har næsten på fornemmelsen efter fru Anne Grete Holmsgårds indlæg, at hendes opfattelse af penge er denne: penge er blot noget, man bruger, det er slet ikke noget, man skal skaffe frem. Man kan da ikke fra samfundets side blive

[Bernhard Baunsgaard]

ved med at bruge penge uden at opkræve dem et eller andet sted.

Det danske samfund har efter disse mange besparelser nedskåret underskuddet, men der er da vist grund til at gøre opmærksom på over for sådanne bemærkninger, at underskuddet stadig væk er faretruende stort, det ligger på mellem 50 og 60 mia kr., 11.000-12.000 kr. pr. indbygger. Hvis den generation, der lever nu, fortsætter med det, hvem er det så, der skal betale det? Man kan da ikke bare hente dem ned fra Vorherre eller sådan et sted – nu er Vorherre vel ikke noget, der beskæftiger fru Anne Grete Holmsgård, men hvor skulle man så hente dem? Et eller andet sted må de da komme fra. Og hvis denne generation fortsætter på denne måde, så er det vore børn, der kommer til at betale dem.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg nyder det altid meget, når hr. Bernhard Baunsgaard tager skolelærermasken på og fortæller fru Anne Grete Holmsgård, at pengene ikke kan hentes nogen steder, heller ikke fra Vorherre, selv om fru Anne Grete Holmsgård måske ikke lige havde tænkt sig at hente dem dér.

Ja, det ved jeg da godt. Det er da også derfor, VS som nogle af de første har sagt: det er vanvittigt, at man udsteder statsobligationer. Det er vanvittigt, at man låner pengene til at dække et kasseunderskud med hos den bedre stillede del af befolkningen og lader – alt andet lige – den dårligst stillede del af befolkningen betale den største del af renterne og afdragene. Man skulle i stedet for allerede på det tidspunkt have sagt: når pengene rent faktisk er til stede her i landet, hvorfor inddrager vi dem så ikke?

Jeg ved godt, at der også er en udlandsgæld, og den er ikke bare lige dækket. VS har sagt gang på gang på gang, så det ikke har været til at misforstå, at selvfølgelig er det uacceptabelt i det lange løb med en udlandsgæld. Men man skal se på årsagerne til den og på, hvad der kan gøres for at nedbringe den.

For det første er der ingen tvivl om, hvad der er årsagerne til, at vi har fået den store statsgæld, indenlandsk som udenlandsk – ud over nogle politiske mudrehoveder, som har

valgt at finansiere det på en efter min mening bindegal måde. Det er den stigende arbejdsløshed, og den gør man ikke en snus ved i det forlig, man har indgået her. Den lukker man øjnene for og galoperer deruda', stopper vat i ørerne og tænker: pyt med 35.000 ekstra arbejdsløse til næste år. Det betyder bare en udgift til staten på brutto 3½ mia kr. til arbejdsløshedsunderstøttelse. Dem klarer vi, når der er panik på ved næste forlig, men vi lukker ørerne indtil videre. Det er jo det, man gør. Man cykler deruda' uden overhovedet at løse problemerne.

Fra venstrefløjens side siger man: ja men var det ikke en idé at foretage nogle budgetforbedringer, der virkelig gik til benet? Var det f.eks. ikke en idé at gennemføre en rimelig og retfærdig, men dybtgående pensionsbeskatning? Var det ikke en idé at fjerne rentefradragsretten, sådan at man i det mindste fik en ordentlig fordeling af de indenlandske ressourcer? Nej, så er der ingen af de såkaldt ansvarlige partier, der kan være med; det er det rene overbud; man kan overhovedet ikke høre på den slags udtalelser. Så kom ikke her og sig, at venstrefløjen ikke vil være med til budgetforbedringer! VS har fremlagt utallige forslag.

Og hvad med betalingsbalanceunderskuddet? En af de måder, man virkelig kunne komme ind til benet på, var at sørge for, at det ikke var nødvendigt for samfundet at importere så meget energi. Det var noget, der virkelig ville gå ind til benet. Men hvor er de ansvarlige partier, når vi kommer med den slags forslag?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg beder virkelig undskylde, hvis jeg har optrådt skolemesteragtigt, men når jeg har gjort det, må jeg nok have lov at tilføje, at det er, fordi det niveau, fru Anne Grete Holmsgård bevæger sig på, når det drejer sig om samfundsøkonomi, tvivler jeg på ville blive godkendt i gymnasiet. Vi skal nok ned i folkeskolen, før man kan godkende noget sådant.

Vi har her i folketinget fulgt fru Anne Grete Holmsgårds recept på bare at bruge pengene, fordi vi håbede, at det kun var en overgang, vi havde den store krise og den store arbejdsløshed. Hvad var resultatet? Ar-

[Bernhard Baunsgaard]

bejdsløsheden steg i årene under de socialdemokratiske regeringer med noget, der vel kan betegnes som galoperende hast i sammenligning med den stigning, der har været i arbejdsløsheden under den nuværende regering. Skal man bedømme resultatet ud fra disse erfaringer, må man sige, at den nuværende recept nok, når alt kommer til alt, er bedre – jeg vil ikke sige, at det er den bedste, men den er bedre end fru Anne Grete Holmsgårds recept.

Må jeg sige om det at opkræve pengene dér, hvor de er, at jeg ved ikke rigtig, om fru Anne Grete Holmsgård nogen sinde har spekuleret over, hvad de rige i dette land tjener. Nej, det har fru Anne Grete Holmsgård ikke. Det kunne jeg forstå på det indlæg heroppe.

Se, der er 30.000 i dette land, der tjener skattepligtigt over 400.000 kr. om året. Flere er de ikke, og det burde vel ikke undre så meget, at der ikke er flere, der tjener rigtig meget i dette land, når vi har bestræbt os på at gennemføre det, som ligger i sangen om, at få har for meget og færre for lidt. Det er vel ikke at beklage, at vi er endt dermed. Der er kun 30.000, der tjener så meget. Hvis fru Anne Grete Holmsgård gjorde sig den ulejlighed at slå efter, hvor mange penge der ville komme ind, hvis vi simpelt hen tog, hvad disse mennesker tilsammen tjente, ville hun se, at det var 18 mia kr. Vi bruger mellem 25 og 30 mia kr. til den sociale foranstaltning, der hedder arbejdsløshedunderstøttelse, så det går ikke at tro, at der er en løsning dér. Men tilbage er, at det er helt urimeligt, at de slipper så utrolig let i skat, for deres beskatning er reelt set i forhold til bruttoindkomsten 37 pct.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Allerførst må hr. Bernhard Baunsgaard have misforstået et eller andet. Jeg er ikke socialdemokrat, og jeg kunne ikke drømme om at stå og forsvare den stigning i arbejdsløsheden, der foregik under den socialdemokratiske regering. Den havde i øvrigt det radikale venstre som støtteparti, men det blev det jo ikke bedre af.

For det andet mente hr. Bernhard Baunsgaard, at dette skulle man helt ned under gymnasieniveau for at forstå. Det tror jeg faktisk ikke, når det er uden for dette hus,

men jeg er helt sikker på, at når det er inden for dette hus' mure, så skal det øjensynlig skæres ud i pap, og det vil jeg da meget gerne gøre.

VS har fremsat et pensionsbeskatningsforslag – lad os nu tage det som eksempel – hvor vi siger: er det ikke rimeligt, at man laver en almindelig fremrykning af pensionsbeskatningen? Er det ikke rimeligt, at man beskatter de akkumulerede formuer, som ligger i pensionskasserne og i forsikringsselskaberne? Til gengæld siger vi, at udbetalingerne skal være skattefrie, for det er faktisk på det tidspunkt, folk har det sværest. Ved indbetalingerne fraskriver man skatten i forhold til folks personlige skatteprocent. Det giver en engangsindtægt, hvis man beskatter de akkumulerede formuer med laveste skatetrin på omkring 40 mia kr., og det snupper en ganske pæn del af underskuddet, det kender jeg trods alt godt størrelsesordenen af. Det giver en løbende budgetforbedring for staten hvert år på et sted mellem 20 og 25 mia kr.

Jeg er sikker på, at hvis hr. Bernhard Baunsgaard kunne have anfægtet de tal, så ville han havde anfægtet dem både første og anden gang, det pågældende forslag var til behandling i folketinget, men det kunne han ikke dengang, så det kan han såmænd nok heller ikke i dag.

Det er et eksempel på, hvordan man kunne lave en budgetforbedring, som er socialt afbalanceret. Det handler ikke om, at man har nogle forestillinger på venstrefløjen om, at de rige er nogle, der svæver rundt et eller andet sted, og haps – så kan man tage dem ind. Vi siger: den bedrestillede del af befolkningen skal selvfølgelig bære de tungeste byrder, og det mener vi.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Hr. Bernhard Baunsgaard har ordet for en kort bemærkning, og så tror jeg, at vi skal til at indskrænke de korte bemærkninger og se at komme videre i talerrækken.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, det bliver nu noget vanskeligt at fortsætte diskussionen, selv om vi fik lov, med fru Anne Grete Holmsgård, for man skal sandelig ikke under gymnasieniveau for at forstå det. Nej, det var det sæt argumenter,

[Bernhard Baunsgaard]

fru Anne Grete Holmsgård valgte, der lå betydeligt under gymnasieniveau. Det er det, der er fejlen.

Må jeg sige med hensyn til betragtningerne over pensionsbeskatningen, at det er klart, at vi én gang kunne inddrage pensionerne, men når vi havde gjort det, hvad skulle vi så gøre næste år?

Jeg er interesseret i, at dette samfund fortsætter, for efter min opfattelse er det det samfund, hvor den ganske almindelige borger har det bedst, hvor han friest kan udtale sig. De socialistiske lande har, til trods for at de nu har eksisteret så længe, intet sted på Jorden kunnet skabe et samfund, der kan sammenlignes med det danske, og derfor skal det fortsætte. Man skal da ikke slagte den høne, der lægger guldæg, men det er jo det, fru Anne Grete Holmsgård foreslår med pensionsbeskatningen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg havde gerne deltaget mere inderligt i de fordelingspolitiske betragtninger, flere har været inde i, men for det første finder jeg det ikke i øjeblikket muligt at tilføre debatten ret meget nyt på dette område. For det andet må jeg notere, at der er udvalgmøde efter mødet i salen, og sluttelig er der fodbold sidst på eftermiddagen.

Derfor skal jeg mod sædvane fatte mig i korthed og fremføre, at kristeligt folkeparti er ganske tilfreds med forslaget, som det vil se ud efter afstemningen i dag. Vi finder det socialt forsvarligt, og kristeligt folkeparti er som de radikale glad for, at der for første gang tegner sig konturerne af et familiepolitisk tiltag, hvilket altid har været kristeligt folkepartis målsætning.

Vi skal ikke underkende de radikales betydning for, at vi er nået så vidt på dette område, og vi er taknemlige for, at de radikale nu vil trække på samme hammel på dette område. Det lover godt for fremtiden.

Om skattetrykket, som der har været megen diskussion om, ønsker jeg kun at sige, at for mig føles dette ganske underordnet i den situation, vi er i. Det væsentlige må dog være, at vi søger at ændre de generelle økonomiske udviklingslinjer. De fleste af os erkender da, at vel kan vi flytte lidt hist og pist, men nogen generel skattelettelse er der ikke basis for i den øjeblikkelige situation. Vi, der

har været med herinde i nogle år, og de, der ser tilbage på den politiske historie, vil erkende, at i krisesituationer var det ikke altid klogt at give større skattelettelser, hvad vi heller ikke gør nu. Hvis vi ser tilbage til 1974 – det kunne vi jo ikke dengang; da troede vi, at det udviklede sig anderledes – må vi erkende, at dette, sammenholdt med, at man i 1975 lavede en fantastisk momsnedsettelse, var medvirkende til, at vi fik sådanne økonomiske udviklingslinjer, som vi har haft.

Derfor er vi i kristeligt folkeparti tilfredse med, at man ikke i den øjeblikkelige situation vil være med til nogen større skattenedsettelse, men vi er også tilfredse med, at man vil se på, om man ikke kan omlægge beskatningen, sådan at der bliver mere social balance. Det føler vi er sket med det, som er fremlagt her. Derfor må kristeligt folkeparti sige, at vi kan stemme for dette forslag med de af ministeren stillede ændringsforslag.

Lawaetz (FP):

Det er interessant, at det ligesom har udviklet sig til en storpolitisk debat, hvor man forsøger at konkurrere om, hvem der nu er skyld i det gode og det onde. Det blev også sagt – for nu at blive ved hr. Arne Bjerregaards billede om fodbold – at man holdt kanonerne på reservebænken og satte tredjeholdet op. Jeg vil godt lige minde om, at om et par timer kan vi ikke bruge tredjeholdet i Budapest, men så absolut førsteholdet.

Når vi nu er inde på dette, og det har noget med politik at gøre, kan jeg fortælle, at jeg havde fornøjelsen at være sammen med landstræner Sepp Piontek, og han sagde til mig: nu må I endelig ikke vælte regeringen, for vi har vundet alle landskampe i denne regerings tid!

Jeg er fuld af beundring for hr. Stavads beregninger, og det er svært at se igennem dem, men hr. Stavad glemte, da han var lige ved at rose fremskridtspartiet, at vi også er skyld i, at folkepensionisternes bundgrænse er hævet til 21.400 kr. Det skal med i de smukke beregninger, for det tæller med et temmelig stort tal på plussiden.

Det er også værd at nævne, at da vi gik med til en beskæring af bloktilskuddene, var det en betingelse, at man ikke forhøjede de kommunale og amtskommunale skatter. Det vil sige, at hvis vi ikke havde fået gennemført

[Lawaetz]

nogle om end sparsomme, nogle beskedne skattelettelser, så havde virkningen været endnu værre for borgerne.

En ting, der ikke har været nævnt i dag, når man taler om det forlig, der er lavet, er, at man har ændret forhøjelsen af betalingen til A-kasserne til betaling til en uddannelsesfond, og hvad betyder det? Naturligvis er man ked af at belaste danske arbejdspladser med nye udgifter, men man ser lidt mere positivt på det, fordi man bruger de ca. 1,3 mia kr. til noget konstruktivt, til uddannelse, som parterne skal blive enige om. Det er en formildende omstændighed. Det er altid taknemligt at være op med disse kæmpetal, som ingen forstår alligevel.

Jeg værdsætter hr. Stavads indledning, hvor han sådan set sagde – det har jeg aldrig hørt før – at fremskridtspartiet er sejrherre i denne sag. Det taltaler os med den slags udtalelser. Men jeg synes ikke, at vi skal prale i forhold til nogen andre. Hvem har egentlig vundet? Det har sådan set erhvervslivet. Erhvervslivet har vundet, fordi det har fået arbejdsro.

Jeg vil godt sige til fru Anne Grete Holmsgård, som naturligvis ser det hele som noget negativt, fordi hun just ikke varetager erhvervslivets interesser, at jeg er helt uenig med alle teoretikere, vismænd og hele historien, der tror, at der bliver større arbejdsløshed. Jeg tror på, at det, man lavede i mandags, betyder, at der bliver mindre arbejdsløshed, for der er ganske enkelt sket det – vi skal lade være med at skændes om, hvem der er skyld i ditten eller datten – at man i dag har optimisme. Erhvervslivet har fået positive signaler, så at de siger: ja, nu kan vi tillade os at købe den maskine, nu kan vi tillade os at bygge lidt.

Hvem er det så, der har vundet? Det kan jo være lige meget. Vi tager meget gerne den del af æren, som hr. Stavad tildelte os, det siger vi tak for, men det er så ligegyldigt. Det, det kommer an på, er, at det kører stille og roligt i det lille land, så folk får lyst til at bestille noget og får lyst til at investere. Derfor er fremskridtspartiet tilfreds med lønningen, selv om vi kunne finde på en hel masse andet, som vi gerne havde set gennemført.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Der var et enkelt ord, hr. Lawaetz glemte i forhold til »sejrherre«. Jeg sagde, fremskridtspartiet var denne rundes spillen sortepers »taktiske sejrherre«, og det vil jeg gerne ønske fremskridtspartiet til lykke med. Midt i det tragikomiske kunne man ikke lade være med at more sig over, når fremskridtspartiets gruppe og hr. Dohrmann fangede statsministeren på det forkerte ben gang på gang. Men desværre må jeg sigt til hr. Lawaetz, at realiteterne – og det er det, der står tilbage – er jo, at fremskridtspartiet i modstrid med, hvad man altid har sagt, i modstrid med det, som man selv har sagt man er valgt til, har accepteret skattestigninger på ca. 6 mia kr. mod at få en lettelse på 660 mill. kr. – eller, som hr. Bernhard Baunsgaard mere konkret opgør det, 240 kr. om året eller 70 øre om dagen.

Hertil siger hr. Lawaetz: vi har også fået en forhøjelse af folkepensionisternes bundfradrag. Her tror jeg, at hvis hr. Lawaetz tænker tilbage på det forslag til udskrivningslov, som regeringen kom med i 1982 for 1983, vil han erindre, at socialdemokratiet, det radikale venstre, socialistisk folkeparti og VS var enige om, at folkepensionisterne skulle have deres normale regulering, og det tvang vi regeringen til. Det ville de samme partier også have tvunget regeringen til i 1983 for 1984, uanset om hr. Lawaetz og fremskridtspartiet har krævet det eller ej. Vi behøver ikke at forhandle med regeringen om det – vi havde flertal.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg synes også, hr. Stavad og fru Anne Grete Holmsgård bør vide, at når man skal vurdere dette forlig, kan man f.eks. se på, hvordan det er gået på børsen. Børsen har vurderet forliget: stigende kurser, stigende interesse for at investere i erhvervslivet. Jeg ved godt, fru Anne Grete Holmsgård slet ikke betragter erhvervslivet som noget positivt, men hvis fru Anne Grete Holmsgård f.eks. havde investeret 200.000 kr. mandag morgen kl. 9, så havde fru Anne Grete Holmsgård tjent 5.000 kr. i dag. Det var endda i statsobligationer. Hvis fru Anne Grete Holmsgård havde investeret i erhvervslivet, så havde fortjenesten været større.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Det er da kun godt, hvis det ender i den rene idyl. Jeg er da meget enig med hr. Stavad i de forbedringer, der blev givet til pensionisterne. Men jeg talte altså om bundfradrag. Lad os nu holde op med at diskutere, hvem der har den største ære for alt det dér; bundfradraget er nu altså det, som vi tilfældigvis har æren for. Det tror jeg ikke socialdemokratiet havde fundet på, selv om socialdemokratiet gennem årene har skabt tradition for, at de er de eneste, der vil gøre noget for de ældre i Danmark, således at de har stemmerne ude fra alderdomshjemmene. I dette tilfælde er det en realitet, at oven i det andet er kommet en forhøjelse af bundgrænsen. Jeg håber, hr. Stavad kan blive enig med mig i, at det er godt, fordi man altid holder på, at man er et socialt velvilligt indstillet parti.

Nu ender det i idyl, og det er sådan set kun godt, fordi vi skal være hjemme kl. 17.55.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg lover, den skal blive kort. Det var bundfradraget, jeg talte om, og det var bundfradraget for pensionisterne, som det radikale venstre, socialistiske folkeparti, venstresocialisterne og socialdemokratiet tvang regeringen til at give en fuld regulering, på samme måde som det er sket i 1983. Dengang tvang vi dem til det, og nu har man så tvunget dem til at gøre det igen i 1984.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Jeg vil gerne takke for den tilslutning, de ændringsforslag, der er stillet af mig i udvalget, har fået her i dag.

Der er et enkelt ændringsforslag, der er stillet af det radikale venstre og socialdemokratiet, om forhøjelse af det skrå skatteloft fra 70 til 73 pct. Jeg har jo ved andre lejligheder haft mulighed for her i folketinget at udtrykke min mening om det. Jeg kan blot meddele, at regeringen vil stemme imod dette ændringsforslag af de grunde, der fremgår af de tidligere indlæg.

Måske blot lige en enkelt bemærkning. Under første behandling af lovforslaget, hvor vi også drøftede dette spørgsmål indgående, havde jeg på fornemmelsen, at den radikale skatteordfører ved den lejlighed, fru Aase Olesen, havde meget større forståelse og viste meget større forståelse for de principielle hensyn, der ligger bag regeringens politik med det skrå skatteloft, end den, vi har hørt i dag. Men som sagt, jeg skal ikke gå længere ind på dette spørgsmål.

Herudover har man fra forskellig side i dag diskuteret ting, som ikke direkte fremgår af udskrivningsloven, men som har tilknytning til det forlig, der er indgået. Man har navnlig hæftet sig meget ved det nye personfradrag for børn fra 0 til 9 år, som skal indføres, og der er blevet stillet mig en række spørgsmål i den forbindelse, idet der dog gennemgående har været en positiv holdning over for den støtte til børnefamilier, der her ved gennemføres.

Hr. Stavad spurgte, om denne støtte på 800 kr., som i 1984 vil blive udbetalt kontant, også tilfalder dem, der får kontanthjælp. Svaret er ja. Der blev yderligere spurgt, om beløbet bliver modregnet i den kontanthjælp, man måtte få. Svaret er her klart nej. I det hele taget vil alle disse spørgsmål, der er blevet stillet – jeg skal nok gennemgå dem enkeltvis – meget let kunne besvares, når man erindrer, at det, der er indført, ikke er et børnetilskud, men et personfradrag. Det er altså ikke en indtægtsforøgelse, man giver til forældremyndighedens indehaver, men det er et specielt personfradrag. Det er kun af praktiske og administrative grunde, at det i 1984 udbetales ved en anden teknik. Det er altså ved en anden teknik, det kommer indehaverne af forældremyndigheden til gode.

Der blev spurgt yderligere af hr. Stavad, om personfradraget for børn bliver reduceret – altså for børn, som betaler skat, fordi de har nogle indkomster. Svaret her er også klart nej. Det er et ekstra personfradrag, der gives til forældremyndighedens indehaver.

Endelig har fru Anne Grete Holmsgård spurgt mig om, hvorledes det er med personer, der får uddannelsesstøtte. Det er selvfølgelig forældremyndighedens indehaver her, der får uddannelsesstøtte. Her er svaret også, at disse 800 kr. ikke kan få nogen virkning med hensyn til indtægtsgrænser eller noget.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Det er ingen indtægt, det er simpelt hen et fradrag.

Herudover har man rejst, og det var også hr. Stavad, spørgsmålet om skattetryk. Skattetrykket og størrelsen af skattetrykket 1982, 1983 og 1984 har jo spillet en rolle i de sidste dages debat. Jeg erindrer om, at jeg har givet oplysning til skatte- og afgiftsudvalget om, at skattetrykket er beregnet til 45,9 pct. for 1983 og til 45,3 pct. for 1984. Det var de tal, jeg har oplyst skatte- og afgiftsudvalget om på basis af finanslovsforslaget. Det er klart, at disse tal skal korrigeres med, hvad der følger af aftalen af 24. oktober 1983. Af denne korrektion følger – og det understreger jeg igen: af denne korrektion følger, at skattetrykket for 1984 må antages at blive 45,1 pct. Der er altså ikke her tale om et nyt skøn, men kun om korrektioner for de aftalte ændringer i udskrivningslov og de andre love, som er omfattet af vores forlig.

Inden jeg går i detaljer med det tal, vil jeg gerne fremkomme med tre bemærkninger, som jeg mener er vigtige for hele denne debat om skattetrykket.

For det første: skattetrykket er et forenklet – det er klart, det må være sådan – et forenklet udtryk for, hvor meget skatter og afgifter belaster befolkningen med. Det drejer sig altså kun om skatter og afgifter. Det drejer sig ikke om andre betalinger, som den enkelte skal yde på en eller anden måde. Det drejer sig altså ikke om f.eks. en obligatorisk præmie for en ansvarsforsikring. Det drejer sig ikke om et fagforeningskontingent. Det drejer sig kun om skatter og afgifter. Det er den standard, vi anvender.

Så kan man diskutere, hvad skat er, og hvad afgift er, og her lægger man – og det er på internationalt plan – en ganske bestemt definition til grund, når man beregner skattetrykket. Jeg siger ikke, det er den eneste definition, der kan bruges, når man skal diskutere, hvad skat og afgift er, men det er den eneste definition, man skal bruge, når man beregner skattetryk. Man definerer skatter og afgifter som obligatoriske ydelser, der udskrives til den offentlige sektor, uden at der er nogen specielt dertil svarende modydelse til gengæld. Sådan definerer vi det. Det kan man lide eller ikke lide, men det er det begreb, vi taler om. Jeg vil gerne sige, at det er at øve vold på skattetrykbegrebet, når man vil inddrage andet end skatter og afgifter i

dette begreb. Det er det ene, jeg vil sige. Det drejer sig altså kun om skatter og afgifter.

For det andet – og det er specielt rettet til hr. Stavad: det står naturligvis enhver person frit for at forøge eller formindske »skattetrykket« med poster efter forgodtbefindende. Det er blot ikke skattetrykket, der måles på den måde, og man kan navnlig ikke sammenligne det med et tal, der er beregnet efter den sædvanlige definition, vi bruger herhjemme. Vi lærte allerede i underskolen, at det er svært at trække æbler fra pærer og få noget fornuftigt ud af det.

For det tredje vil jeg sige – og det synes jeg også er meget vigtigt og centralt – at hverken ved skattetrykket eller ved skattetrykket korrigeret med nogle få poster er det muligt at få udtrykt virkningerne af regeringens økonomiske politik i ét enkelt tal. Hvilket resultat man altså end måtte komme til, hvis man følger standardberegningerne for skattetrykket, ja, så må vi konstatere, at der findes beløb, som kan virke lige så belastende for den enkelte borger, men de indgår altså ikke i skattetrykket.

Jeg er nødsaget til at gå ind på nogle af de detaljer, som hr. Stavad nævnte.

For det første vedrørende momsrefusionen. Ophævelse af momsrefusionen øger ikke skattetrykket. Det skyldes simpelt hen, at momsen hele tiden har været opgjort brutto, dvs. uden fradrag af momsrefusion. Momsrefusionen er behandlet som et subsidium til erhvervslivet, og når vi ophæver momsrefusionen delvis, som det er gjort i forliget, medfører det alene en formindskelse af disse subsidier.

Ægtefællereglene er komplicerede, som vi har snakket om så forfærdelig mange gange. Det viser sig nu, at de ikke blot er komplicerede for den enkelte skatteyder, men at de også er komplicerede for statens finanser. Rent faktisk vil der blive . . .

Fjerde næstformand (Arentoft):

Må vi bede om lidt mere ro i salen.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Rent faktisk vil der blive udbetalt ekstraordinært store beløb i overskydende skat til gifte kvinder i 1984. Faldet i skattetrykket er derfor helt reelt, i og med at folk får flere

[Ministeren for skatter og afgifter]

penge til rådighed i dette år. De tilsvarende forøgede restskatter forfalder først i 1985 og kan derfor ikke med mening belaste skatte-trykket i 1984. Det er jo ganske enkelt.

For det andet kan jeg tilføje her, at denne behandling af overskydende skat og restskat er anerkendt praksis – og har været anvendt under tidligere regeringer også – ved opgørelsen af skattetrykket.

For det tredje. Efter aftalen af 24. oktober 1983 vil der blive taget skridt til at nedbringe de overskydende skatter på dette område med ca. 800 mill. kr., og så sker der naturligvis en tilsvarende reduktion af restskatterne for 1985. Dette og kun dette indebærer en forøgelse af skattetrykket i 1984 med 0,15 procentpoints, som der er taget højde for i skønnet på de 45,1 pct.

Med hensyn til spørgsmålet om arbejdsmarkedsuddannelserne vil jeg gentage, hvad jeg sagde før under debatten, at de ydelser, som arbejdsgiveren skal betale, vil være omfattet af reglerne om skattefradrag. De ydelser, som arbejdstageren skal betale, vil også være omfattet af reglerne om lønmodtagerfradrag, og de vil således også kunne danne grundlag for et skattefradrag. Der er altså helt ligestilling i så henseende, hvad måske ikke har været klart indtil denne eftermiddag.

Den i forliget indeholdte ordning med en arbejdsmarkedsuddannelsesfond indgår ikke i skattetryksberegningen og indgår altså ikke i de 45,1 pct. Jeg vil gerne sige, at de nærmere overvejelser om fondens konstruktion er ikke tilendebragt, og det kan på det foreliggende grundlag ikke fastslås endeligt, hvorvidt bidrag hertil vil komme til at indgå i skattetrykket, men efter de gældende definitions- og afgrænsninger vil ordningen, som den nu er præsenteret, efter regeringens vurdering ikke skulle indgå.

Vedrørende det skrå skatteloft er det selvfølgelig klart, at vi har beregnet skattetrykket på grundlag af regeringens forslag om opretholdelse af det skrå skatteloft på 70 pct. Jeg kan se af betænkningen og forstå på debatten i dag, at der vil være flertal for, at det skrå skatteloft hæves til 73 pct. Effekten heraf, 310 mill. kr., skal naturligvis indgå i skattetrykket og vil altså være en forøgelse ud over de 45,1 pct., men ansvaret for denne forøgelse af skattetrykket er dog alene oppositionens, da vedtagelsen af en sådan forhø-

jelse i givet fald vil ske mod regeringspartier-nes stemmer.

Endelig bad hr. Stavad mig om at bekræfte hans påstand om, at skattetrykket egentlig er 45,9 pct. Jeg har foretaget nogle beregninger – jeg ved ikke, om jeg skal kalde det for skattetryksberegninger eller hvad – og kan sige, at hvis man tager bidrag til arbejdsmarkedsuddannelsesfonden ind med de 1,3 mia kr., hvis man yderligere tager ægtefællebeskatningen ind med de 1,5 mia kr. – på trods af at disse penge overhovedet ikke påvirker indkomsterne i år eller i 1984, men hører hjemme i 1985 – hvis man tager det skrå skatteloft på de 73 pct. med ind med 310 mill. kr., og hvis man så yderligere tager det nedsatte mejeritilskud fejlagtigt med i dette besynderlige tal, ja, så kommer man til, at der sker en forøgelse på 3,47 mia kr., og så vil det, som hr. Stavad kalder for skattetryk- ket, men som ikke er andet end nogle tilfældige tal, blive 45,8 pct. Det er der ikke noget mærkeligt i, for hvis man har et rigtigt tal på 45,1 pct. og så lægger nogle forkerte tal til, så kommer man jo til et større tal. Men hvis man lægger noget forkert til noget rigtigt, kan der naturligvis ikke komme noget rigtigt ud af det.

Så vidt jeg har forstået, behandler vi også i denne runde lovforslag nr. L 3. Der har ikke været nogen bemærkninger til L 3, så jeg går ud fra, at der er almindeligt flertal for at viderebehandle den pågældende sag. Hvis jeg har forstået det rigtigt, takker jeg mange gange for det.

Stavad (S):

Jeg synes egentlig, der er grund til at takke skatteministeren. Ganske vist brugte skatteministeren mange ord på ikke at forklare, men bortforklare, hvorfor man fejlagtigt var nået frem til et skattetryk på 45,1 pct. Jeg mener, at vi med de bemærkninger, som skatteministeren nu har gjort, med god ret kan konstatere, at jeg havde ret i det, jeg sagde i mit første indlæg, at regeringen med statsministeren i spidsen har misinformeret befolkningen, har brugt skattetrykket politisk på en urimelig og på en fordrejet måde. Med de bemærkninger, som skatteministeren her har gjort, forstår jeg, at skatteministeren nu giver mig ret i, at skattetrykket reelt opgjort for 1984 bliver 45,8–45,9 pct., et eller andet

[Stavad]

sted derimellem. Det vil altså sige, at vi får et uændret skattetryk i 1984 i forhold til 1983, som i forvejen har dette lands højeste skattetryk nogen sinde.

Jeg takker skatteministeren mange gange for bekræftelsen.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Føigel):

Jeg så godt, at hr. Stavad, medens jeg gennemgik skattetryksberegningerne, talte med en af sine politiske kolleger. Han må have hørt ganske fantastisk dårligt efter. Jeg har nøje gennemgået punkt for punkt, hvorledes skattetryksberegningen giver 45,1 pct., hvortil naturligvis kommer det af hr. Stavad stillede ændringsforslag om det skrå skatteloft, som vil forøge skattetrykket. Men regeringen stemmer imod det – det er ikke regeringens ansvar.

Når hr. Stavad nu konstaterer, at han ikke kan forstå, hvad der er blevet sagt her, betyder det naturligvis ikke, at det, jeg har sagt, er forkert, eller at nogen har misinformeret. Jeg skal være elskværdig og sige: det kan kun betyde, at hr. Stavad ikke har hørt efter, men hvis han læser de trykte beretninger, tror jeg sikkert, at hr. Stavad vil forstå det, for jeg har erfaring for, at hr. Stavad kan læse, selv om han ikke rigtig kan høre og forstå.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg er bange for at måtte sige til skatteministeren, at vi kunne blive ved længe heroppe endnu, hvis vi skulle have hr. Stavad til at forstå det forskellige. Nu skrev jeg ned, da skatteministeren kom med sine bemærkninger, og der blev altså talt om et korrigeret skattetryk på 45,1 pct., så det tror jeg vi skal stå fast ved.

Ministeren talte også om definitionen på skattetryk, men da er det muligt, at hr. Stavad ikke rigtig hørte efter. Det var nogle kunstige indsigelser, hr. Stavad kom med i sit første indlæg. Bl.a. vedrørende dem, der modtog kontanthjælp. Det har vi også fået slået en pæl igennem, idet der er tale om et skattefradrag. De vil blive stillet på lige fod med alle andre.

Jeg tror, vi i dag virkelig har fået konstateret, at socialdemokratiet – i særdeleshed med

den nuværende ordfører – har optrådt ret så surmulende. Det er nærmest en slags politisk efterbrænder, og jeg håber i hvert fald, at vi ikke får mere af den slags og får noget mere kontant fra de næste ordførere. Men det er som sagt det, der sker, når man har disse forhenværende ministre gående som politiske husspøgelser og så tager folk ind fra tredjeholdet.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Må jeg først betro skatteministeren, at jeg hørte hvert et ord, skatteministeren sagde, og det var på det grundlag, jeg drog min konklusion. Men, kære hr. skatteminister, lad os ikke kævles, om vi skal kalde det det ene eller det andet, men lad os i stedet for sige det på en anden måde, så vi kan mødes: hvis vi tager den fastholdelse af skatteloftet med, som bliver vedtaget af et flertal i dag, hvis vi tager de beløb med, som bliver opkrævet af arbejdstagerne og arbejdsgiverne til uddannelsesfonden, hvis vi tager det beløb på ægtefællebeskatningen med, som ministeren overflytter til 1985, hvis vi tager mælkemomsen med og korrigerer det skattetryk, som ministeren har udregnet til 45,1 pct., så når vi altså – så må ministeren kalde det skattetryk, ministeren må finde et andet navn til barnet, hvis ikke det passer ministeren – så når vi altså en procentsats, der hedder 45,8–45,9, og det er det, der belaster befolkningen. Det mener jeg vi konsekvent kan være enige om, at så er det det, vi benytter fremover i debatten for ikke at vildføre befolkningen. Jeg kender skatteministeren så godt, at jeg ved, at skatteministeren har de bedste intentioner om reelt at informere, og derfor håber jeg ikke, at statsministeren fremover vil vildføre skatteministeren, som det er sket i denne sag.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Føigel):

Jeg er altså nødsaget til at svare hr. Stavad, og det gør jeg med de bedste intentioner for at forsøge at informere.

For det første er momsens allerede indregnet én gang, fordi det er bruttotal, vi taler om. Selvfølgelig kan vi godt indregne beløbene to gange og tre gange og fire gange og lade være med at kalde det for skatteloft og

[Ministeren for skatter og afgifter]

lade være med at kalde det for reelle tal, men kalde det for hr. Stavads tal. Det kan vi naturligvis godt blive enige om at resultatet bliver, men det har vi da ingen interesse i.

Med hensyn til ægtefællebeskatningen vil jeg sige, at det er ikke regeringen, der har lavet ægtefællebeskatningen, det er ikke denne skatteminister, der har lavet ægtefællebeskatningen. Vi har haft vrøvl og problemer nok med den ægtefællebeskatning, hvis liv bliver kortvarigt. Men hvordan kan man tage 1½ mia kr. med i et tal, som ikke opkræves i 1984? Det kan man selvfølgelig gøre efter den Stavadske metode, at nu sletter vi simpelt hen grænserne, nemlig det, der hedder kalenderåret, og tager alle beløb, hvad enten de betales det ene eller det andet år, og lægger dem sammen. Så kan vi også lægge nogle andre tal til, og så kommer vi måske ikke op på 45,9 pct., men på 77,8 pct. eller noget i den retning. Ja men det er da ganske meningsløst.

Det var hr. Stavad, der startede diskussionen i dag om skattetrykket. Hr. Stavad fremhævede med rette, at skattetrykket for 1983 var det højeste, vi nogen sinde har haft. Det var selvfølgelig resultatet af den socialdemokratiske regerings politik i 1982. Men når vi begynder med at lave en sammenligning mellem et tal, der hedder skattetryk, så må vi da fortsætte med at sammenligne det med et begreb, der er nøjagtig det samme, og ikke med et af hr. Stavad for lejligheden i dag opfundet kunstigt tal.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Det bedste forsvar er et angreb, er der en gammel læresætning, der siger, hvis man går til mødeledelse og talerteknik. Det har jeg også lært engang, og derfor forstår jeg udmærket det, ministeren nu siger: at det skattetryk, vi har her i 1983 på 45,9 pct. er et resultat af den socialdemokratiske regerings politik i 1982. Men det passer jo ikke. Var det den socialdemokratiske regering, der gennemførte realrentebeskatningen? Det var denne regering – støttet af den socialdemokratiske folketingsgruppe. Var det den socialdemokratiske regering, der lavede forhøjelse af medlemmernes og arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedskasserne? Nej, det var denne regering. Var det den socialdemokratiske

regering, der ændrede udskrivningsloven for 1983, så det gav et merprovenu, hvis jeg husker rigtigt, på 1,2 mia kr. i forhold til den udskrivningslov, der ville have været gældende, hvis ikke man havde ændret den? Nej, det var den nuværende regering. Tæller skatteministeren bare disse tre poster sammen, mener jeg, det giver et beløb oppe i nærheden af de 6 mia kr. Det svarer til en procent på 1,1 i 1983, måske endda 1,2 i 1983. Når skatteministeren siger, det er et resultat af den socialdemokratiske regerings politik, at vi har dette høje skattetryk, er det altså ikke rigtigt. Selv om ministeren føler sig klemt, synes jeg, det er urimeligt, at han begynder på den måde at tage nogle ting ind i debatten, som ikke holder for en nærmere prøvelse.

Men for at slutte i fred her, så lad mig sige, at jeg vil henholde mig til skatteministerens eget svar. Jeg glæder mig så til, at skatteministeren får læst det svar, hvis ikke skatteministeren kan huske, hvad han sagde. Der måtte skatteministeren erkende, at når man tog disse poster med – som man med rimelighed kan tage med, fordi de har denne virkning over for befolkningen – så nåede skatteministeren til et skattetryk på 45,8 pct.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Netop det, hr. Stavad fremførte med hensyn til realrentebeskatningen, viser jo, hvor forsigtige vi skal være med at manipulere med skattetrykstallene, sådan som hr. Stavad har gjort. For her har vi en beskatning, som ikke er effektiv for borgerne med hele beløbet, men kun rammer de enkelte, som er gået på pension, i det øjeblik de går på pension, og alligevel går beløbet ind med sin fulde vægt, med alle disse 4-5 mia kr. Når man gør det på den ene måde, altså at man har et formelt skattetryksbegreb, kan man ikke manipulere på den måde, hr. Stavad har gjort, men jeg glæder mig til at fortsætte diskussionen, skal vi sige når vi begge har læst de trykte tekster.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Tak til skatteministeren for det klare svar om de 800 kr. for 1984, men jeg vil gerne have at vide, om det er meningen, at ordningen skal fortsætte for 1985. Hvis den skal

[Anne Grete Holmsgård]

det, formoder jeg, det bliver som et ekstra bundfradrag for familier med børn under 10 år. Betyder det så ikke, at de familier, der får bistandshjælp, ikke får glæde af det bundfradrag, fordi de ikke er skattepligtige, altså ikke betaler skat?

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foghel):

Det, der er aftalt, således som det også fremgår af, hvad der står i betænkningen for udskrivningsloven, er et ekstra personfradrag, og det er det eneste, der er aftalt. For 1984 vil man af tekniske grunde udbetale det som en kontant hjælp; for 1985 vil det være teknisk muligt at lave det som det regulære personfradrag, der er aftalt. Men jeg glæder mig til at diskutere denne sag med fru Anne Grete Holmsgård, når jeg måske med fru Anne Grete Holmsgårds hjælp næste år står i den position at skulle fremsætte udskrivningslovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om udskrivningsprocenten, reguleringstallet samt personfradrag for 1984 og om ændring af forskellige skattelove. (Ændring af reguleringsbestemmelserne m.m.) (Lovforslag nr. L 2).

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 19 stemte for, 104 imod.

§§ 1 og 2 og ændringsforslag nr. 2 om indsættelsen af en ny paragraf efter § 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges med 69 stemmer mod 54; 1 stemte hverken for eller mod.

§ 3, således ændret, §§ 4-7, ændringsforslag nr. 4, § 8, således ændret, ændringsforslag nr. 5 om en ny affattelse af § 9 og § 9 i den nye affattelse
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skattelove m.v. (Ændringer som følge af de ændrede regler om sociale pensioner m.v.). (Lovforslag nr. L 3).

§§ 1-5

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 11:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Forhøjelse af det personlige bidrag til dagpengefonden).

(Fremsat 5/10 1983. Første behandling 7/10 1983. Betænkning 24/10 1983).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Erik B. Smith (S):